

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
66

ΤΑ ΦΤΕΡΟΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

ΚΟΥΚ-
-ΑΚΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**"ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 66 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΧ. 2**

Τὸ φτερωτὸ Τέραρ ἀρπάζει στὰ νύχια του τὸν Μποχάρ. Καὶ στὸ
ράμφος του τὸν Ποκοπικό.

ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

**ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΑΡ-
ΖΑΝ**

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας πασχίζει νὰ πείσῃ τὸν ξεροκέφαλο μελαψὸ γίγαντα:

— Ἐμένα πρέπει νὰ μὲ ἀκούς, Γκακούρ! Πρῶτα γιὰτ' εἶμαι πιὸ μεγάλος ἀπὸ σένα. Ὑστερα γιὰτὶ ἔχω πείρα: Τὰ μάτια μου ἔχουνε ἰδεῖ πολλά.

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΙΣΟΥ

τόσα χρόνια ποὺ ζῶ καὶ θασιλεύω μέσα σ' αὐτὴ τὴν καταραμένη Ζούγκλα!

— Μὰ δὲν εἶναι σωστό! μουρμουρίζει μὲ στεναχώρια ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας.

Ὁ Ταρζάν ἐπιμένει:

— Ὁ τερατάνθρωπος Μπο-

χάρ με τὰ μαῦρα «Φαντάσμα-
τά» του ἔχουν θρονιασθῇ στὴν
κορφή τοῦ πέτρινοῦ θουνού
σου. Κι ἀπ' ἐκεῖ, ὅπως ξέρεις,
κάνουν ἐπιδρομὲς σὲ ἀνθρώ-
πους καὶ θεριά τῆς Ζούγκλας.
Σπέρνουν παντοῦ τὸν ὄλεθρο
καὶ τὴν καταστροφή!

» Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ περήφανο
θουνό σου πατήθηκε ἀπὸ κα-
τακτητὴ, δὲν νομίζεις πὼς πρέ-
πει νὰ τὸ λευθερώσουμε;

Ὁ Γκαοῦρ ἀναστενάζει:

— Ναί, ἀλλά...

... ..
» Ἀς πάρουμε ὅμως καλύτε-
ρα τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά
τους:

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι μας ἡ-
ρώες εἶναι ἀδελφωμένοι τώρα.
Μὰ καὶ οἱ δυὸ πανώριες συν-
τριφισσές τους ἔχουν γίνει δυὸ
πιστὲς καὶ ἀχώριστες φιλενά-
δες.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ
ἔχουν πού λείπουν τρεῖς μέ-
ρες ἀπὸ τὴν Πέρα Ζούγκλα.
Εἶχαν ἔλθει νὰ βοηθήσουν τὸν
Ταρζάν πού κινδύνευε στὰ χέ-
ρια τοῦ τρομεροῦ μαύρου κα-
κούργου Γιασχάμπα. (*)

Ὅμως τὸ περήφανο ἑλληνι-
κὸ θουνό δὲν εἶναι λεύθερο
πιά. Πρέπει λοιπὸν ὁ ἀπαίσιος
καὶ τρομακτικὸς κατακτητὴς
νὰ κτυπηθῇ ἀλύττητα. Νὰ διω-
χτῇ μὲ κάθε τρόπο ἀπ' αὐτό!

... ..
— Ναί, ἀλλά... Λέει ὁ με-
λαψὸς γίγαντας διστακτικὸς.

Μὰ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζού-

γκλας δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τί-
ποτα:

— Ὅχι, «ἀδελφέ» μου! Στῆ-
θος μὲ στήθος δὲν θὰ μπορέ-
σουμε νὰ χτυπήσουμε τὸν Τε-
ρατάνθρωπο. Γιὰ νὰ τὸν δα-
μάσουμε πρέπει νὰ μεταχειρι-
στοῦμε ἄλλα μέσα. Μονάχα ἔ-
τσι θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν
πλήξουμε θανάσιμα. Νὰ τὸν ἐ-
ξοντώσουμε! Νὰ τὸν ἐξαφανί-
σουμε!

Ὁ Γκαοῦρ, στὴν ἀρχή, δὲν
μποροῦσε νὰ καταλάβῃ:

— Δηλαδή; Πὼς ἀλλοιῶς θὰ
χτυπηθοῦμε μαζί του;

Καὶ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζού-
γκλας τοῦ εἶχε ἐξηγήσει:

— Θὰ τοῦ κάνουμε τὸ φίλο!
Θὰ πᾶμε νὰ γοντίσουμε μπρο-
στά του. Νὰ τὸν προσκυνή-
σουμε. Νὰ τοῦ φιλήσουμε ἀ-
κόμα καὶ τὰ βρωμερά του πό-
δια! Νὰ τοῦ δηλώσουμε αἰώ-
νια πίστι καὶ ὑποταγή!

» Μονάχα ἔτσι θὰ τὸν κάνου-
με ν' ἀποκτήσῃ ἐμπιστοσύνη
σ' ἐμᾶς... Ὅλα τ' ἄλλα θ' ἄρ-
θουν μονάχα τους... Κάποτε
θὰ ἐξυῦμε τὴν εὐκαιρία πού
ζητῶμε. Θὰ τὸν κτυπήσουμε
ὕπουλα καὶ δολοφονικά. Χω-
ρὶς νὰ τὸ φαντάζεται. Οὔτε νὰ
τὸ περιμένῃ! Κατάλαβες τώ-
ρα;

Ὁ Γκαοῦρ δυσκολεύεται νὰ
τοῦ ἀποκριθῇ. Τέλος μου-
μουρίζει μὲ στεναχώρια:

— Μὰ δὲν εἶναι σωστό, Ταρ-
ζάν... Καλύτερα ὁ Τερατάν-
θρωπος νὰ ξέρῃ πὼς εἴμαστε
ἐχθροὶ του! Καλύτερα νὰ χτυ-
πηθοῦμε μαζί του στήθος μὲ
στήθος!

(*) Διάβασε τὸ προηγούμε-
νο τεῦχος ἀρ. 65.

Ὁ λευκὸς γίγαντας θυμώ-
νει:

— Μὰ ὁ Μποχάρ εἶναι ἓνας
κακοῦργος! Σπαράζει, κάθε
μέρα, τόσους καὶ τόσους ἁ-
θώους ἰθαγενεῖς. Πρέπει νὰ
μεταχειριστοῦμε κάθε μέσο
γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσουμε. Ἀλ-
λοιῶς θάμαστε κ' ἐμεῖς ὑπεύ-
θυνοι γιὰ τὰ ἐγκλήματα του!

Ὅμως ὁ Γκαοῦρ δὲν παίρ-
νει ἀπὸ λόγια, ἔχει κεφάλι
ρωμέικο! Ἀγύριστο! Καὶ
μουρμουρίζει πάλι:

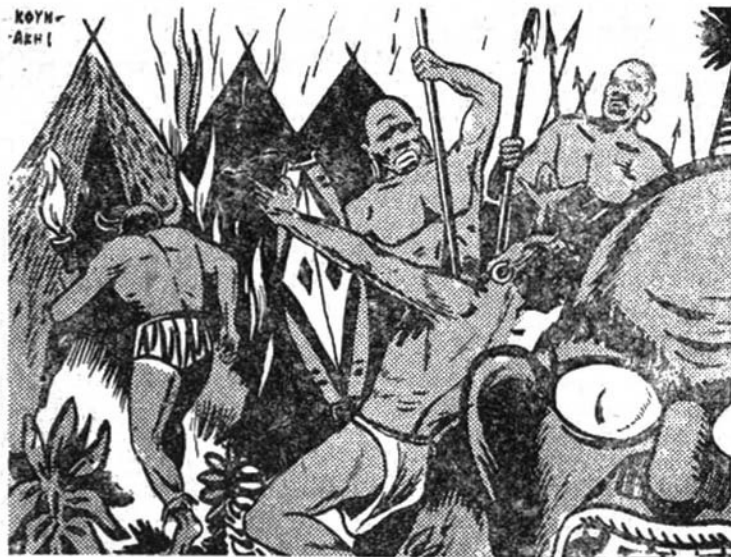
— Δίκη ἔχεις Ταρζάν! Μὰ
ἐγὼ θέλω νὰ ξέρη πὼς εἶμαι
ἐχθρὸς του. Θέλω νὰ τὸν χτυ-
πήσω στὸ στήθος. Ὅχι στὴ

ράχι!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
χαμογελαεῖ τώρα:

— Καὶ μὲνε Γκαοῦρ!.. Ἔτσι
εἴσαστ' ἐσεῖς, οἱ Ἕλληνες;
Μονάχα παλικαριά! Τίποτ'
ἄλλο. Ἀπὸ διπλωματία ἔχετε
μεσάνυχτα! Μόνον ἐμεῖς οἱ
Ἑγγλέζοι ἀξίζουμε! Ξέρουμε
νὰ κάνουμε τίς δουλειές μας
χωρὶς φασαρίες! Χωρὶς παλι-
καριές! Χωρὶς κίνδυνο!

Οἱ δυὸ γίγαντες καταφέρ-
νουν τέλος νὰ συμφωνήσουν.
Βρίσκουν ἓναν μέσον ὁρο: Οὐ-
τε κατὰστηθα θὰ κτυπήσουν
τὸν Μποχάρ, μὰ οὔτε καὶ πι-

Ὁ Τερατάνθρωπος καὶ τὰ «Φαντάσματά» του σπέρνουν τὸν ὄλε-
θρο στοὺς ἰθαγενεῖς.

σώπλατα. Θ' αρχίσουν νά τοῦ κάνουν συστηματικό κλεφτοπόλεμο. Νά τόν κουράσουν. Νά τόν εξαντλήσουν.

Ὁ Ταρζάν ἔχει καί μιά καλή ἔμπνευσι: Παίρνει φυτικές μπογιές ἀπ' αὐτές πού χρησιμοποιοῦν οἱ Ἰθαγενεῖς γιά νά κάνουν διάφορα σχέδια στά κορμιά τους. Καί θάφει τὸ πρόσωπό του, δίνοντάς του τρομακτική ἔκφρασι.

Κάνει μαυροπράσινο τὸ γεροδεμένο λευκὸ κορμί του. Τὸ θάφει ἔτσι πού νά μοιάζει μὲ ξερό καί μισολυμένο σῶμα θρυκόλακα!

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Μπέιμπυ καί ἡ Χουχού, νοιώθουν φρίκη πού τὸν βλέπουν. Μονάχα ὁ Ποκοπίκο τὸν θαυμάζει:

— Πολὺ σέ γουστάρω, ἀδερφέ μου! Σάν «κατεψυγμένος μακαρίτης» κατάντησες!

Ὁ παραμορφωμένος Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας γελάει:

— Καταλαβαίνετε λοιπόν, τοὺς λέει, πόσο μεγαλεῖτερο τρόπο καί φρίκη θά νοιώσουν οἱ κανίβαλοι τοῦ Τερατάνθρωπου μόλις μέ δοῦνε!

Κ' ἐξηγεῖ τὸ σχέδιό του στὸν μελαψὸ γίγαντα:

— Θά μεταμορφωθῆς κ' ἐσύ, ὅπως κ' ἐγώ. Ἔτσι, σάν θρυκόλακες κ' οἱ δυὸ θά κρυφτοῦμε στά θράχια τοῦ θεόρατου θουνού σου. Κι ἀπὸ κεῖ, θά χτυπάμε ἀλύπητα τὸν Μποχάρ καί τοὺς μαύρους του!

»Ὁ τρόμος, ἡ φρίκη καί τὸ φωνικὸ πού θά τοὺς κάνουμε, θά τοὺς ἀναγκάσουν κάποτε

νά φύγουν. Νά ξαναγυρίσουνε στὴν Πέρα Ζούγκλα τους...

Ὁ Γκαούρ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀντίρρηση σ' αὐτὸ τὸν τρόπο δράσεως... Καί ὁ Ταρζάν ἀρχίζει νά τοῦ θάφει τὸ πρόσωπο καί τὸ κορμί.

Ἔτσι, τὸ πανώριο μελαψὸ παλικάρι, γίνεται σὲ λίγες στιγμές, ἕνας τρομακτικὸς καί ἀπαίσιος θρυκόλακας!

Ἡ Ταταμπού καί ἡ Τζέιν ἐπιμένουν ν' ἀκολουθήσουν τοὺς συντρόφους τους στὸ πέτρινο θουνό. Νά πολεμήσουν κι αὐτὲς μαζί τους. Τὸ ἴδιο, φυσικά, θέλει νά κάνη καί ὁ καλὸκαρδος Μπέιμπυ.

Ὁ Ταρζάν ἔχει ἀκόμα πολὺ μπογιὰ περίσσειμα. Καί συνεχίζοντας τό... ζωγραφικὸ του ἔργο, μεταμορφώνει καί τὶς δυὸ γυναῖκες σὲ θηλυκοὺς θρυκόλακες. Μόνο τὸν ἀγαπημένο γιό του δὲν θάφει. Αὐτὸς θά μείνῃ στὴ σπηλιά. Εἶναι πολὺ μικρὸς ἀκόμα γιὰ τέτοιες φοβερὲς περιπέτειες...

Ὅσο γιὰ τὴ Χουχού: αὐτὴ δὲν θέλει νά τὴ θάψουνε.

— Τοῦ λόγου μου, τοὺς λέει, κάτ' οὐδὲν λόγον δέχομαι νά γίνω... θρυκολακία! Κάθ' ὅτι θά ἐλαττωθῇ ἡ ὠραιότητά μου. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπίκο πού τὴν ἀκούει, κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Σωστά! Ἡ Χουχού δὲν χρειάζεται θάψιμο. Κ' ἔτσι ὅπως εἶναι, ἅμα τὴ δοῦνε οἱ κανίβαλαῖοι, θά σπάσ' ἡ χολή τους!

Καί σκάει στὴν πυγμαία —

Έτσι στὰ πεταχτά — ξνα σι-
χάκι του:

«Θά σοῦ τὸ 'πῶ' Χουχούκα
(μου
κι ἄς 'πῆς πῶς εἶμαι κόλαξ:
Στὴ χάρι καὶ στὴν ὁμορφιά
εἶσαι σωστός... μπρουκόλαξ!»

ΕΠΙΘΕΣΙ ΣΕ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΥΣ

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Τα-
ταμποῦ καὶ ἡ Τζέιν — ὅπως
εἶδαμε — ἔχουν μεταμορφωθῇ
τώρα. Μοιάζουν μὲ ἀπαίσιους
καὶ τρομακτικούς θρυκόλα-
κες!

Ἔτσι, ξεκινᾶνε νύκτα ἀπὸ
τῆ Σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας. Παίρνουν τὸ μονο-
πάτι πρὸς τὴν ἀνατολή. Αὐτὸ
ποῦ θὰ τοὺς θγάλη στοὺς περή-
φανο Ἑλληνικό θουνό...

Ὁ Ποκοπικό καὶ ἡ Χουχού
τοὺς ἀκολουθοῦν κρυφὰ καὶ
ἀπὸ ἀπόστασι. Ἐπρεπε νὰ εἴ-
χαν μείνει στὴ σπηλιά, μαζὶ
μὲ τὸν Μπέϊμπυ. Μὰ αὐτοὶ
ἔκαναν, κι αὐτὴ τὴ φορά, τοῦ
κεφαλιοῦ τους.

Ὁ μικροσκοπικός μαῦρος
νάνος ἀναστενάζει σὲ μιά σι-
γὴ:

— «Ε, ρε ψυχούλες ποῦ θ'
ἀναπάψω κι ἀπόψε! Ὁ θεὸς
Κράουμπα νὰ δίνη κουράγιο
στὴ χατζάρα μου!

Ἀμέσως, γυρίζοντας, ρω-
τάει τὴ Χουχού:

— Ἐσύ, μωρὴ Μαμζέλ, ξέ-
ρεις τί θὰ κάνεις;

— Τί, γλύκα μου;

— Θὰ τραβᾶς τοὺς σφαγμέ-
νους στὴν μπάντα. Γιὰ νὰ μὴ
τοὺς... ξανασφάζω καὶ χασο-

μερᾶμε.

Τέλος, οἱ δυὸ γίγαντες μὲ
τὶς συντροφισσές τους φθάνουν
τώρα στοὺς θεόρατο πέτρινο
θουνό. Καὶ ἀρχίζουν ἀδειλιά-
στοι νὰ σκαρφαλώνουν στὰ
θράχια.

Ὁ Ποκοπικό καὶ ἡ Χουχού
μένουν κάτω. Κρύβονται κά-
που ἐκεῖ στοὺς πρόποδες. Κον-
τὰ στοὺς ἀνοιγμο μιάς μικρῆς
σπηλιάς.

Ὁ νάνος μурμουρίζει θα-
ρεῖα:

— Ξέρεις, Χουχού: Τοῦ λό-
γου μου τυγχάνω πολὺ ζόρι-
κος σὲ κάτι τέτοια μακελειά!

Ἡ πυγμαία τὸν κυττάζει
θαυμαστικά:

— Τότες γιατί δέν σκαρφά-
λωσες μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.
Νὰ σφάξης τοὺς κανιθαλαί-
ους;

— Καθότι ἔχω ἓνα ἐλάττω-
μα:

— Τί;

— Δίνω... τόπο στὴν ὀρ-
γὴ!

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν καὶ οἱ
δυὸ γυναῖκες, φθάνουν τώρα
στὴν κορυφή...

Ἐξω ἀπὸ τὴν πέτρινη σπη-
λιά, καὶ πάνω στὰ θράχια,
κοιμοῦνται οἱ ἄγριοι ἀραπά-
δες τοῦ Μποχάρ. Ὁ ἀπαίσιος
καὶ τρομακτικός Τερατάνθρω-
πος κοιμᾶται μέσα...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
καὶ ἡ συντροφισσά του, τρα-
βᾶνε μὲ λύσσα τὰ φονικά μα-
χαίρια τους. Καὶ χύνονται ἀ-
τρόμητοι στοὺς κοιμισμένους
μαῦρους.

Ὁ Γκαούρ δὲν προφθαίνει νὰ τοὺς συγκρατήσῃ. Ὅμως προφθαίνει νὰ θγάλλῃ μιά ἀφάνταστα δυνατὴ κραυγὴ:

— Ξυπνήστεεε! Ἦρθαμε νὰ οἰς χτυπήσουμεεεεε!

Τὰ μαῦρα «Φαντάσματα» ξαφνιάζονται. Οἱ ἀραπάδες ξεπετιῶνται ἀγουροξυπνημένοι καθὼς εἶναι. Καὶ ἀντικρύζουν μπροστά τους τέσσερες τρομακτικούς «θρυκόλακες»!

Ὁ Γκαούρ χύνεται πάνω τους μὲ τὸ φοβερό του ρόπαλο. Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμπού, μὲ τὰ μαχαίρια τους!

Οἱ καννίβαλοι τρομάζουν ἀφάνταστα! Φαντάζονται πῶς καταραμένοι δαίμονες ἔχουν σκαρφαλώσει στὸ πέτρινο βουνό γιὰ νὰ τοὺς κατασπαράξουν!

Κανένας τους δὲν ἔχει τὸ κουράγιο νὰ σταθῇ καὶ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ. Ὅλοι τους τὸ βάζουν, πανικόβλητοι, στὰ πόδια, οὐρλιάζοντας μὲ φρίκη καὶ ἀπόγνωση!

Πηδᾶνε σάν τσακάλια στὰ θράχια, ζητῶντας ὁ καθένας, νὰ σώσῃ τὸ τομάρι του!

Οἱ δυὸ γίγαντες καὶ οἱ συντρόφισσές του τοὺς κυνηγᾶνε. Μὰ οἱ μαῦροι, ποὺ δὲν ξέρουν καλά τὰ κατατόπια, παραπατᾶνε. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν καταφέρνουν νὰ συγκρατηθοῦν. Καὶ γκρεμοτσακίζονται στὸ τρομακτικὸ θάραθρο. Μένουν νεκροί!

Ὁ Ποκοπικό, κάτω στοὺς πρόποδες, τοὺς ὑποδέχεται μὲ τὴ χατζάρα του. Τοὺς περ-

νάει... δεῦτερο χέρι.

Σὲ κάθε σκοτωμένο ποὺ σφάζει, ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— Πάει κι αὐτός! Τοῦ τὴ μάσησα τὴν ψυχάρα!

Ἡ Χουχού ἔχει ξελιγωθῇ ἀπὸ θαυμασμό:

— Γειά σου, Ἀντρακλά μου δυσθεόρατε! Καλὲ πῶς τοὺς σφάζεις ἔτσι εὐκόλως;

Ὁ τρομερὸς «δήμιος» μουρμουρίζει βαρειά:

— Ἐχω πάρει τὸ κολάι!

Στὸ μεταξύ πάνω στὰ ψηλὰ θράχια τοῦ βουνοῦ γίνεται μεγάλη μακελειό!

Ὁ Ταρζάν δειχνεταί κι αὐτὴ τὴ φορὰ ἀτρόμητος! Μὲ τὸ φονικὸ μαχαίρι του κυνηγᾷ τοὺς τρομοκρατημένους καννίβαλους ποὺ φεύγουν. Καὶ τοὺς κτυπᾷ μὲ λύσσα στὴ ράχι. Τοὺς γκρεμοτσακίζει ἀπὸ τ' ἀπόκρημνα θράχια!

Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες...

Ὁ Γκαούρ ἔχει κατέβει σὲ πιδό χαμηλὰ θράχια ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες. Καὶ μὲ σηκωμένο τὸ ρόπαλό του φράζει τὸ πέραςμα σ' αὐτοὺς ποὺ κατεβαίνουν ζωντανοί!

Οἱ μαῦροι, ποὺ θρίσκονται σὲ δύσκολη θέσι, ἀναγκάζονται νὰ σταθοῦν καὶ νὰ κτυπηθοῦν μαζί του. Ἔτσι παλεῖ ἕνας αὐτὸς, μὲ πέντε καὶ δέκα ἀπὸ δαύτους! Καὶ στήθος πρὸς στήθος! Ὅπως τὸ θέλει.

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας σπάζει μὲ τὸ ρόπαλό του τὰ κοντάρια τῶν μανιασμένων καννιβαλων. Φοβερό

Οί μαύροι Καννίβαλοι γκρεμοτσακίζονται στο τρομακτικό θάραθρο!

κακό γίνεται!

Στό μεταξύ και καθυστερημένα, ξυπνάει πάνω στην πέτρινη σπηλιά και ο φοβερός Μποχάρ. Πετιέται έξω και στο φως του φεγγαριού βλέπει το μεγάλο κακό που γίνεται. Άκούει και τα τρομαγμένα ούρλιαχτά των πανικόβλητων «Φαντασμάτων» του.

Και νά: Φουσκώνει τὰ τεράστια τριχωτά στήθια του. Άφήνει νά βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα του μιά τρομακτική κραυγή!

Άρχίζει ἀμέσως νά κατεβαίνει τ' ἀπόκρημνα θράχια.

Τρέχει νά βοηθήση τοὺς μαύρους του...

Όμως τὸ τεράστιο βαρὺ κεφάλι του τὸν δυσκολεύει ἀφάνταστα σ' ἓνα τέτοιο ἐπικίνδυνο κατέβασμα: "Αν κάνη γρήγορα, θά παραπατήση καὶ θά γκρεμοτσακιστῇ στὸ θάραθρο! "Αν κάνη σιγά δὲν θά προλάβῃ τὴ συμφορὰ καὶ τὸν δλεθρο!

Πάνω στὸ τσουλούφι τοῦ Τερατάνθρωπου ἐξακολουθεῖ νά θρίσκειται ὁ μεγάλος καὶ ἀχώριστος φαρμακερὸς σκροπιὸς του.

Πρώτος δ Ταρζάν βλέπει τὸν Μποχάρ νὰ κατεβαίνει. Καὶ φωνάζει στοὺς συντρόφους του:

— Κρυφτήτε! Κρυφτήτε γρήγορα στὰ θράχια. Πρέπει νὰ χαθοῦμε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τερατάνθρωπου. Μαζί του μᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ θάλουμε! Πρὶν προλάβῃ νὰ μᾶς σπαράξῃ αὐτός, θὰ μᾶς ἔχη σκοτώσῃ ὁ σκροπιός του!

“Εἶται καὶ γίνεται.

“Ὁ Γκαοῦρ, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέιν, τρυπῶνουν ἀμέσως σὲ θαθειὲς χορταριασμένες ρωγμὲς τῶν θράχων. Οὔτε λαγωνικὸ σκυλὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ ἐκεῖ...

Μονάχα ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν προφθαίνει νὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο; Δὲν προφθαίνει νὰ κρυφτῇ κάπου, ὅπως κ’ ἐκεῖνοι... Γιατὶ ἔνα μπουλούκι ἀπὸ τοὺς ἄγριους ἀραπάδες — ξεθαρρεύοντας ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ “Αφέντη τους — χύνονται ξαφνικὰ πᾶνω του. Ζητᾶνε νὰ τὸν κάνουν κομμάτια μὲ νύχια καὶ δόντια!

“Ὁμως ὁ ὑπέροχος Ταρζάν, στιγμὴ δὲν τὰ χάνει. Ἀποκρούει σὰν ὑπεράνθρωπος, τοὺς ἀραπάδες. Παλεύει καὶ κτυπιέται σὰν μανιασμένο λιοντάρι μαζί τους!

Μὰ αὐτὸς εἶναι — ἀλλοίμονο — ἕνας. Ἐνῶ οἱ ἀντίπαλοί του πολλοί! Καὶ καταφέρνουν νὰ τὸν περικυκλώσουν. Καὶ ἡ θέσι του γίνεται γρήγορα τραγική!

“Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ ἔχουν κρυφτῇ σὲ ἀρκετὴ ἀπό-

στασι ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό. “Ε-τσι, ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ θρίσκονται, δὲν μποροῦν νὰ τὸν ἰδοῦνε.

Κοντὰ στὸν Ταρζάν εἶναι κρυμμένη μονάχα ἡ πανέμορφη συντρόφισσά του.

— Τζέιν! τῆς φωνάζει. Χτύπησέ τους μὲ τὸ πιστόλι σου! Σῶσε με!

“Ὁμως ἡ “Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν δίνει σημεῖα ζωῆς. Οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρό-ασι!

Τὴ στιγμὴ αὐτῇ, ὁ Ταρζάν, θρίσκεται στὴν ἄκρη κάποιου θράχου. Κάτω του χάσκει τὸ τρομακτικὸ θάραθρο!

Οἱ καννίβαλοι τὸν κτυπᾶνε μὲ τὰ κοντάρια τους. Καὶ ὁ λευκὸς γίγαντας ὄλο καὶ ὑποχωρεῖ...

“Εἶται, τὸ μοιραῖο δὲν ἀργεῖ νὰ γίνη:

“Ένας ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες, ποὺ θρίσκεται μακρύτερ’ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πετάει μὲ λύσσα τὸ κοντάρι του. Ἐκεῖνο διασχίζει τὴν ἀπόστασι σφυρίζοντας. Κ’ ἔρχεται μὲ ὀρμὴ νὰ καρφωθῇ ἴσια κατὰ τὰ στήθια τοῦ Ταρζάν.

“Ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας βλέπει, γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια. Καὶ κάνοντας, ἀσυναίσθητα μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι πρὸς τὰ πλάγια, γλυτώνει τὸ θανατερό κτύπημα τοῦ κονταριοῦ.

“Ὁμως ἀλλοίμονο! Μὲ τὴν κίνησι αὐτῇ τὸ ἀριστερό του πόδι πατάει στὸ κενό! Ἄνα-τρέπεται. Καὶ ἀπὸ τὰ στήθια

του θγαίνει σπαρακτική κραυγή:

— Βοήθειασαααααα!

Τὸ μεγάλο βαρὺ κορμὶ τοῦ γκρεμίζεται πιά στοῦ θάραθρο!

Ἐνῶ ἡ Τζέιν ἀπὸ τὸ στενὸ ἀνοιγμα τῶν κοντινῶν θράχων ποὺ ἔχει κρυφτῇ,, θγάζει τρομαγμένο ξεφωνιτό:

— Ταρζάαν! Ἄμοιρε Ταρζάν!

ΣΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Ἄς γυρίσουμε τώρα πίσω. Λίγες μονάχα στιγμὲς πρὶν ἀπὸ τὸ δυστύχημα:

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμπού, ὅπως εἶδαμε, ἔχουν κρυφτῇ στὶς εὐρύχωρες καὶ χορταριασμένες ρωγμὲς τῶν θράχων.

Ξαφνικά φρθάνει στ' αὐτιά τους ἡ φωνὴ τοῦ Ταρζάν:

— Τζέιν! Χτύπησέ τους μὲ τὸ πιστόλι σου. Σῶσε με!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ἡ συντροφισσά του, ξεπετιῶνται ἀπὸ τὴν κρυψῶνα τους. Δρασκελίζουν ἀνήσυχτοι τὰ θράχια. Τρέχουν πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούστηκε ἡ φωνή.

Καὶ νά: Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ξεχωρίζουν τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ βρῆσκειται ἀκρη-ἄκρη στὸν ψηλὸ θράχο. Κινδυνεύει νὰ γκρεμιστῇ στοῦ θάραθρο.

Ταυτόχρονα: ψηλά ἀπὸ τὴν κορφή ἀντηχεῖ τὸ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ φρικτοῦ Τερατάνθρωπου. Κατεβαίνει ἀργὰ γιὰ νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς μέρος στοῦ φοβεροῦ μακελειοῦ.

Οἱ στιγμὲς εἶναι ἀφάνταστα τραγικὲς!

Ὁ Γκαοὺρ ἐνεργεῖ κεραυνό-βολα: Τραβάει μὲ θιάσι ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Ταταμπού. Ἔτσι ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ θρῖσκονται πηδοῦν μερικὰ θράχια. Καὶ κατεβαίνουν λίγα μέτρα...

Ἀμέσως, τρέχουν ἀλαφιασμένοι. Φθάνουν κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ θράχο ποὺ —ὅπως εἶδαμε — στηρίζεται ὁ Ταρζάν.

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή ποὺ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει ν' ἀποφύγῃ τὸ θανατηρὸ κοντάρι ποὺ κατευθύνεται πρὸς τὰ στήθεια του. Καὶ παραμερίζοντας ἀπότομα, πατάει στοῦ κενό. Γκρεμίζεται στοῦ τρομακτικὸ θάραθρο!...

Ὁμως ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμπού προλαβαίνουν. Σηκώνοντας τὰ χέρια τους ἀρπάζουν τὸ κορμὶ τοῦ λευκοῦ γίγαντα στὸν ἀέρα!...

Ὁ Ταρζάν πέφτει βαρὺς πάνω στοὺς σωτήρες του. Φοβερὸ κτύπημα δέχονται καὶ οἱ δύο τους!

Μὰ κάνουν αὐτὸ ποὺ θέλουνε: Τὸν συγκρατοῦν. Δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ γκρεμισακιστῇ κάτω στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ.

Ταυτόχρονα, ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω τους, οἱ καννίβαλοι σκύβουν περίεργοι στὰ χεῖλια τοῦ θράχου ποὺ πρὶν λίγο θρῖσκόταν ὁ Ταρζάν. Θέλουν νὰ δοῦν τί ἀπέγινε ὁ γιγαντόσωμος «Βρυκόλακας» ποὺ ἔπρεπε.

Ὁμως τὸ θάραθρο, ποὺ χάζει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους,

είναι τρομακτικό. Τους φέρνει ζάλη!

"Ετσι πιάνονται και κρατιώνται γερά ο ένας από τον άλλον. Τρέμουνε μη γκρεμοτσακιστούν κι' αυτοί.

Στόν από κάτω θράχο οι δυο γίγαντες κι' ή Ταταμπού έχουν συνέλθει τώρα... Πρώτος ο Ταρζάν πετιέται όρθός. Στην παλάμη του σφίγγει άκόμα τó φονικό μαχαίρι. Σηκώνει τó κεφάλι ψηλά και αντικρύζει τούς σκυμμένους Καν νίβαλους...

Τό μίσος του γι' αυτούς, τόν κάνει νά τούς πετάξη μέ δύναμι τó μαχαίρι.

Και νά: "Η άστραφτερή λάμα του περνάει κοντά από τά μάτια ένός άράπη πού βρίσκεται μπροστά-μπροστά.

"Ο καννίβαλος τρομάζει. Και κάνοντας μία σπασμωδική κίνησι νά τó άποφύγη, χάνει τήν Ισορροπία του. Γκρεμίζεται κάτω...

"Ομως, όπως είδαμε, οι μαύροι κρατιώνται γερά μεταξύ τους!... "Ετσι στην πτώσι παρασύρει και τόν πλαινό του. "Εκείνος τόν άλλον... "Ο άλλος τόν άλλον...

Μέσα σέ λίγες στιγμές δολόκληρα τó μπουλούκι γκρεμοτσακίζεται στο άπαισιο θάραθρο!

Κάτω στους πρόποδες τού θουνού, ο Ποκοπίκο μετράει τούς γδούπους πού κάνουν τά θαιρειά κορμιά τους :

— Ντούπ!

— "Ενας!...

— Ντούπ!

— Δύο!...

— Ντούπ... Ντούπ...

— Τρείς! Τέσσερες!...

— Ντούπ... Ντούπ... Ντούπ!

— Πέντε... Ξέη... έπτά!...

Κι' όταν κάποτε τελειώνουν τραθάει τή χατζάρα του. "Ετοιμάζεται νά τούς σφάξη, ξεφωνίζοντας μ' ένθουσιασμό:

— "Αμάν, Χουχούκα μου!... Μαζεμένη δουλειά έπесе στο μαγαζί. Κατέβασε τά... ρολά!

Ψηλά από τά θράχια άκούγεται πιό δυνατά τώρα τó τρομακτικό ούρλιαχτό τού άπαίου Τερατάνθρωπου.

"Η Τζέιν ξεφωνίζει σπαρακτικά :

— Βοήθεια!... Βοήθειααα!..

"Ο Γκαούρ, ο Ταρζάν και ή Ταταμπού, πηδώντας σάν τσακάλια από θράχο σέ θράχο, φθάνουν κοντά της. Τήν παίρνουν...

"Ο φοβερός Μποχάρ, από στιγμή σέ στιγμή πλησιάζει. "Αλλοίμονο σ' αυτούς άν πέσουνε στα χέρια του.

Και συνεχίζοντας νά πηδούν άλαφιασμένοι τά θράχα, ψάχνουν γιά κατάλληλο μέρος νά κρυφτούν..

ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ !

"Ομως, τά θάσσανά τους έν είναι γραφτό νά τελειώσουν τόσο εύκολα.

Ξαφνικά, παράξενος θόρυθος άκούγεται ψηλά από τόν ούρανó. Και, σέ λίγες στιγμές, ένα κοπάδι από τεράστια μαύρα όρνια φθάνει πάνω τους.

Είναι τά τρομακτικά φτερωτά τέρατα «Γκραχούθ», ό-

ὅπως τὰ λένε οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ζούγκλας.

Τὰ γερά μάτια τους ξεχώρισαν ἀπὸ ψηλὰ τὰ πτώματα τῶν καννιβαλῶν ποὺ θρῖσκονται κάτω στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Αὐτά, ἔρχονται τώρα νὰ κατασπαράξουν. Νὰ χορτάσουν μὲ τὶς μαῦρες σάρκες τὰ πεινασμένα στομάχια τους...

Ὁ Ποκοπίκο σηκώνει τὴν κεφαλα του καὶ γογγλώνει τὰ μεγάλα κωμικά του λόγια:

— Χουχούκα μου, θάρρα σου ναγερμό! ξεφωνίζει. Ἀεροπορικὴ ἐπίθεσι ἔχουμε!

Καὶ νά: Τὰ φτερωτά τέρατα πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μὲ ἀφάνταστη ὀρμή. Σὰν κεραυνοί.

— Στούκας, θὰ εἶναι ἀδερφέ μου! κάνει θαυμαστικὰ ὁ νᾶνος.

Καὶ μαζί μὲ τὴν πυγμαία, μόλις προφθαίνουν νὰ κρυφτοῦν κάτω ἀπὸ τ' ἀμέτρητα πτώματα τῶν μαύρων «Φαντασμάτων» τοῦ Μποχάρ.

Ἀλλοίμονο!... Χειρότερα μέρος ἀπ' αὐτὸ δὲν θὰμπούσαν νὰ διαλέξουν!...

Τὰ ὄρνια ἀρπάζουν τὴν σὰν τεράστια ράμφη τους

Ἀτρόμητος ὁ Ποκοπίκο, ἀρχίζει νὰ σφάζη τοὺς... σκοτωμένους ἀρσπάδες.

τοὺς σκοτωμένους κανίβαλους...

Οἱ δύο γίγαντες, μετὰ τις πανώριες συντρόφισσές τους, ψάχνουν ἀκόμα γιὰ σίγουρο καταφύγιο.

Ὁ Γκαούρ — καθὼς προχωροῦν — θρίσκειται πιὸ πίσω ἀπὸ τὸν Ταρζάν καὶ τὶς δύο γυναῖκες.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ρωτᾷ, σὲ μιά στιγμή, τὴ συντρόφισσά του:

— Πέσ' μου Τζέιν: Πρὶν λίγο μ' ἔβλεπες νὰ κινδυνεύω. Καὶ μετὰ ἀκουσες νὰ σοῦ ζητάω βοήθεια. Ἄν δὲν με σκότωναν οἱ κανίβαλοι, θὰ γκρεμοτσακίζομουν στὸ θάλασσο. Ὅπως καὶ γκρεμίστηκα... Γιατί, λοιπόν, δὲν θέλησες νὰ με σώσης; Γιατί δὲν πυροβόλησες τοὺς μαύρους κακούργους; Μονάχα τὸν κρότο ν' ἀκούγαν, θὰ τῷ βαζαν στὰ πόδια...

Ἡ ξανθεῖα γυναῖκα μετὰ τὰ γατίσια μάτια, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Συχώρεσέ με, ἀγαπημένε μου! Μὰ στὸ πιστόλι μου μιά σφαῖρα θρίσκόταν. Τὴ φύλαγα γιὰ νὰ προστατέψω τὸν ἑαυτό μου, ἂν τύχαινα σὲ μεγάλο κίνδυνο!... Ὑστερα κι' ἐσύ δὲν ἦσουν ἀοπλος. Κρατοῦσες τὸ μαχαίρι σου... Ἔτσι δὲν εἶναι;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σφίγγει τὰ δόντια του. Δὲν λέει τίποτ' ἄλλο...

Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή ἄγριο κράξιμο ὄρνιου καὶ ἀπεγνωσμένη κραυγὴ ἀνθρώπου

φθάνει στ' αὐτιά τους. Γυρίζουν ἀπότομα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Καὶ τὰ μάτια τους ἀντικρίζουν μιά τρομακτικὴ σκηνή:

Ἐνα ἀπὸ τὰ τεράστια τέρατα ἔχει ἐπιτεθῇ στὸν Γκαούρ. Πασχίζει, φτερουγίζοντας, νὰ τὸν κτυπήσῃ μετὰ τὸ φοβερὸ ράμφος του. Νὰ τὸν σκοτώσῃ!... Ὑστερα θὰ τὸν ἀρπάξῃ στὰ νύχια του. Θὰ πετάξῃ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ!...

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας παλεύει ἀπεγνωσμένα. Στριφογυρίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ τρομερὸ ρόπαλο. Ἐμποδίζει τὸ ἀπαίσιον ὄρνις νὰ τὸν πλησιάσῃ περισσότερο...

Ὅμως, τὸ φτερωτὸ τέρας ἔχει: τώρα μανιάσει! Ἡ ἐπιθεοὶ του γίνεταί μετὰ μεγαλεῖτερη ὁρμὴ καὶ λύσσα.

Ὡσπου σὲ μιά στιγμή καταφέρνει μετὰ τὸ θανατερὸ ράμφος του νὰ κτυπήσῃ τὸν Γκαούρ στὸ κεφάλι!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κλονίζεται. Εἶναι ἔτοιμος νὰ συρριαστῇ κάτω.

Ἡ Ταταμποῦ θγάζει ἀπεγνωσμένα ξεφωνητά. Ὁ ἀγαπημένος της σύντροφος περνᾷ, μπροστὰ στὰ μάτια της, τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Τὸ φτερωτὸ τέρας «Γκραχούθ» ἐξακολουθεῖ νὰ πετᾷ πάνω ἀπὸ τὸν Γκαούρ. Ζυγίζεται γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ δεύτερο καὶ τελευταῖον κτύπημα.

Ὁ Ταρζάν θρίσκειται χωρὶς μαχαίρι. Πρὶν λίγο—ὅπως εἶδαμε — τὸ εἶχε πετάξῃ γιὰ

νά κτυπήση, πάνω στο θράχο, τούς καννιβαλους.

“Ομως αφού ὁ «ἀδελφός» του κινδυνεύει, δὲν λογαριάζει τίποτα. Χύνεται μὲ γυμνά χέρια νά τὸν σώση!

Μὰ δὲν προφθαίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή τρομερὸς κρότος ἀντηχεῖ. Ἡ Τζέιν, μὲ τὴν τελευταία σφαῖρα τοῦ πιστολιοῦ της, ἔχει πυροβολήσει τὸ ὄρνιο.

Ἐκεῖνο ξαφνιάζεται! Τρομάζει! Καί, παρατῶντας τὸ θῆμα του, φτερουγίζει πρὸς τὰ πάνω...

“Ο Γκαούρ ἔχει σωθῆ ἀπὸ βέβαιον καὶ φρικτὸ θάνατον!

Ψηλά ἀπὸ τὰ θράχια ἀκούγεται ἀκόμα τὸ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ ἀπαίσιου Τερατάνθραπου Μποχάρ. Ψάχνει ν’ ἀνακαλύψῃ τοὺς φοβεροὺς «θρυκόλακες» τῆς νύκτας!

“Ο Ταρζάν παρακολουθεῖ τὴν ἀναπάντεχὴ σωτηρία τοῦ μελαποῦ γίγαντα, ποὺ αὐτὸς ἦταν ἑτοιμὸς νά κινδυνέψῃ τὴ ζωὴ του γιὰ νά τὸν σώσῃ.

“Ομως ἀντὶ νά χαρῇ γι’ αὐτό, γίνεται μὲ μιᾶς τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ!

Φοβερὲς ὑποψίες ἔχουν περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ του!

“Ἔτσι, τραβάει παράμερα τὴ Τζέιν. Μουγγρίζει σὰν λυσσασμένο θουβάλι:

— Γιὰ νά σώσῃς ἐμένα ποὺ κινδυνεύω, δὲν πυροβόλησες! Γιὰ νά σώσῃς ὅμως τὸν Γκαούρ, ξόδεψες τὴν τελευταία σφαῖρα τοῦ πιστολιοῦ σου!... Αὐτὴν ποὺ κρατοῦσες γιὰ νὰ προστατέψῃς τὸν ἑαυτὸ σου!

Πές μου λοιπόν: Γιατὶ τῶκα-νες αὐτό;

Γιὰ λίγες στιγμὲς ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, μένει ἀναυδὴ! Τὸ λευκὸ πανέμορφο πρόσωπό της θάφεται κόκκινο. Χαμηλώνει τὰ μάτια της. Μουρμουρίζει:

— “Ὀχι, ἀγαπημένε μου! Μὴ θάξῃς κακὸ σὸ νοῦ σου. Ὁ Γκαούρ ἦταν ἀοπλος. Δὲν ἔπρεπε νά τὸν ἀφήσουμε νά χαθῇ. Ἐνῶ ἐσύ, τότε, κρατοῦσες μαχαίρι!

“Ο Ταρζάν ρίχνει μιὰ ἀγρία ματιά στὴ συντρόφισσά του.

— Πᾶμε! τῆς λέει. Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Τὸ πέτρινο θουνὸ δὲν εἶναι δικό μας. Ὁ Γκαούρ κ’ ὁ Μποχάρ ἄς κάνουν καλὰ. “Ἄς λύσουν μονάχοι τὶς διαφορὲς τους!...

Ἡ Τζέιν τὸν ἀκολουθεῖ, συνεχίζοντας τὶς δικαιολογίες της:

— Καί γι’ ἄλλον ἕναν ἀκόμα λόγο, πυροβόλησα τὸ ὄρνιο, Ταρζάν: Γιὰ νά σώσω κι’ ἐσένα! Μὴ ξεχνᾷς πὼς εἶχες χυθῇ γιὰ νά παλέψῃς μαζί του. Χωρὶς νά κρατᾷς τὸ μαχαίρι σου... “Ἄν δὲν πυροβολούσα, σίγουρα τὸ φτερωτὸ τέρας θὰ σπάραζε πρῶτον ἐσένα!...

“Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἀποκρίνεται. Κατεβαίνουν καὶ οἱ δύο τους ἀργὰ τὰ θράχια. Ὡσπου φθάνουν κάτω στοὺς πρόποδες. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται οἱ σκοτωμένοι καννιβαλοι.

“Ὑστερα, καὶ χωρὶς νά

σταθούν καθόλου, προχωρούν γιά τή σπηλιά τους...

Μά μόλις προφθαίνουν νά κάνουν μερικά βήματα... Ξαφνικά, άπείσσια κραξίματα φθάνουν στ' αὐτιά τους...

Εἶναι ἡ στιγμή πού τά στερωτά τέρατα «Γκραχούθ» κατεβαίνουν νά σπαράξουν τά πτώματα τῶν μαύρων...

Ὁ Ταρζάν καί ἡ Τζέιν κρύβονται θιαστικά σ' ἓνα στενό κούφωμα δέντρου. Κί' ἀπό κεῖ παρακολουθοῦν, μέ δέος, τό κακό πού γίνετ' ἔξω.

Τά θρνία ἀρπάζουν στά ράμφη καί στά νύχια τους, τοὺς σκοτωμένους ἀραπάδες. Καί φτερουγίζουν ἀμέσως ψηλά...

Ὁ Ποκοπίκο καί ἡ Χουχού — ὅπως εἶδαμε — ἔχουν προλάβει νά τρυπώσουν κάτω ἀπό τοὺς σωρούς τῶν πτωμάτων.

Καί νά: "Ἐνα «Γκραχούθ» ἀρπάζει στά νύχια του τό κορμί κάποιου νεκροῦ μαύρου... Ὅμως, κάτω ἀπ' αὐτό, ἀντικρύζει καί τόν ζωντανό νάνο. Τόν ἀρπάζει κι' αὐτόν στό ράμφος του.

Λίγο πιό πέρα, κάτω ἀπό ἄλλον σκοτωμένον ἀράπη, θρίσκεται κρυμμένη ἡ κοντόχοντρη πυγμαία.

Ὁ Ποκοπίκο ξεφωνίζει σπαρακτικά τώρα :

— Γειά σου, Χουχούκα μουου!... Ἀμα μέ ξαναδῆς, νά μοῦ... τελεγραφήσης! "Ἀψαλτος θά πάω ὁ φουκαράς!

Μά τό φοβερό θρνιο φτερουγίζει γρήγορα ψηλά. Στά νύχια του κρατάει τό πτώμα

τοῦ ἀράπη. Στό ράμφος του τὸν ἄμοιρο νάνο!...

Ἡ Χουχού πού βλέπει τὸν «Ἀντρακλά» τῆς νά κρέμεται σάν μαῦρο σκουλικάκι ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ τεράστιου θρνίου, σπαράζει στὸν πόνο. Καί τοῦ φωνάζει ὅσο πιό δυνατά μπορεῖ :

— Κουράγιο, γλύκα μου!.. Καλὲ μὴ φοβᾶσαι τό «πουλάκι». Καί νά σέ φάη, θά σέ... θγάλη! "Ἀψαλτος, μιά φορά, δέν θά πᾶς. Θά σοῦ κάνω μνημόσυνο πάνω στήν... κουτσουλιά του!

Καί τώρα, ἄς ξαναγυρίσουμε, γιά λίγο πάλι, στά ψηλά θράχια τοῦ περήφανου ἐλληνικοῦ θουνοῦ...

Ὁ Γκαούρ καί ἡ Ταταμποῦ δέν ξέρουν, θέβαια, πῶς ὁ Ταρζάν μέ τὴ Τζέιν ἔφυγαν. Ἔτσι, δρασκελίζοντας ἀλαφιασμένοι τὰ θράχια, ψάχνουν νά τοὺς θροῦνε...

Ταυτόχρονα καί ὁ Μποχάρ ψάχνει νά θρῇ ἐκείνους. Νά τοὺς σπαράξη στά τεράστια τρομακτικά σαγόνια του.

Ὁ φρικτὸς Τερατάνθρωπος οὐρλιάζει πάνω ἀπὸ τὰ πιό ψηλά θράχια...

Στό μεταξύ ἔχει ἀρχίσει νά ξημερώνη...

Σέ μιά στιγμή, ὁ μελαψὸς γίγαντας καί ἡ συντρόφισσά του, ἀκούνε ἀπεγνωσμένα ξεφωνητά. Καί στό τεράστιο ράμφος τοῦ μαύρου θρνίου, ἀντικρύζουν τὸν ἄμοιρο Ποκοπίκο!

Ἀλλοίμονο!... Τὰ μάτια τοὺς βουρκώνουν ἀπὸ τὸν πό-

νο πού νοιώθουν στην ψυχή τους. "Όμως τί μπορούν νά κάνουν; Πώς νά τόν βοηθήσουν; Πώς νά τόν σώσουν;

Πόσο θάθελαν, αὐτὴ τὴ στιγμή, νάχαν κι' οἱ δυό τους φτερά! Νά πετάξουν στὸν ἄέρα! Νά φθάσουν τὸ ἀπαίσιο τέρας. Νά παλέψουν καὶ νά κτυπηθοῦν μαζί του. Νά σώσουν τὸν ἀγαπημένο τους νῆνο. Τὸν ἀχώριστο σύντροφο τῆς ἀχαρῆς ζωῆς τους!...

Τὸ φτερωτὸ θερίο κάνει μερικές βόλτες, χαμηλά πάνω ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ...

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ ἔχουν τώρα σταματήσει καὶ ἀφουγγράζονται. Στ' αὐτιά τους φθάνει ἕνα πονεμένο καὶ παραπονηρικό τραγούδι...

Εἶναι ὁ Ποκοπίκο! Κρεμασμένος ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ ὄρου, ἔχει πάρει ἀμανεδάκι. Ἀκοῦστε τον :

« Ἀσασμάαααααααα!
Ἀνάθεμα τὴ μάνα μου
πού μ' ἔκανε λεδέντη,
καὶ μ' ἔρπαξε τὸ ὄρνεο
καὶ μὲ τραβάει γιὰ... γλέντι! »

ΜΠΟΧΑΡ ΚΑΤΑ « ΓΚΡΑΧΟΥΒ »

Σὲ λίγο ὁ Τερατάνθρωπος — καὶ σὸ φῶς τῆς αὐγῆς, καταφέρνει ν' ἀνακαλύψῃ τὸν μελαψὸ γίγαντα καὶ τὴ συντροφισσά του. Εἶναι οἱ στιγμὲς πού ἀναζητοῦν στὰ θράχια τὸν χαμένο Ταρζάν καὶ τὴ Τζέιν...

Ὁ τρομερὸς Μποχάρ εἶναι

ἀφάνταστα θαρὺς, ὅπως ξέρουμε. Καὶ τὸ τεράστιο κεφάλι του τὸν θαραΐνει ἀκόμα περισσότερο. Δὲν εἶναι εὐκίνητος, οὔτε μπορεῖ νά τρέξῃ...

Καταλαβαίνει λοιπὸν πῶς ἔτσι, δὲν θά μπορέσῃ ποτέ νά τοὺς κυνηγήσῃ καὶ νά τοὺς πιάσῃ. Πρέπει κάτι ἄλλο νά κάνῃ...

Καὶ νά :

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ θρῖσκονται κάπως πὺ χαμηλά ἀπ' αὐτόν. Καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς δικούς τους δὲν τὸν ἔχει ἀντιληφθῇ.

Ὁ Τερατάνθρωπος ἐκμεταλλεύεται τὴ στιγμή. Καὶ σηκώνοντας μιὰ τεράστια πέτρα — σωστὸ θράχο — κάνει νά τὴν πετάξῃ. Νά σκοτώσῃ τοὺς δυὸ συντρόφους. Νά τοὺς λυώσῃ κάτω ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ θάρος τῆς.

Ὁμως στὴ διάση του δὲν πρόσεξε νά πιάσῃ τὴν πέτρα γερά. Καὶ ξαφνικὰ τοῦ γλιστράει. Τοῦ ξεφεύγει. Κτυπάει, πέφτοντας, ἄκρη - ἄκρη στὰ δάκτυλα τῶν γυμνῶν ποδαριῶν του. Καί, ἀθελά του, θγάζει πονεμένο μουγκριτό.

Οἱ δυὸ Ἕλληνες σύντροφοι σηκώνουν ἀνσυχὸι τὰ κεφάλια τους καὶ τὸν βλέπουν.

Ὁ Μποχάρ μανιάζει γιὰ τὴν ἀποτυχία του. Ξανασηκώνει τὴν ἴδια πέτρα καὶ τὴν πετάει μὲ λύσσα πάνω τους.

Μὰ ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ προφθαίνουν. Κρύβονται σθέλτοι κάτω ἀπὸ τὸ θράχο πού στηρίζεται ὁ Τερατάνθρωπος. Ἔτσι, ἡ τεράστια πέτρα δὲν τοὺς θρῖσκει. Γκρε

‘Ο Ταρζάν μεταμορφώνει τὸν Γκαούρ σὲ τρομακτικὸ δρυκό-
λακα!

μίζεται, κτυπώντας ἀπὸ βρά-
χο σὲ βράχο, στὸ θάραθρο.
Φθάνει κάτω μὲ ἀφάνταστη
ὀρμη. “Ὅσους κορμούς συ-
ναντάει στὸ διάβα της, τοὺς
τσακίζει. Καὶ τὰ θεόρατα
δέντρα σωριάζονται στὸ ἔδα-
φος!...

Οἱ δυὸ “Ἕλληνες σύντρο-
φοι σηκώνουν ἀνήσυχoi τὰ
κεφάλια τους καὶ τὸν βλέ-
πουν...

“Ο Μποχάρ μανιάζει γιὰ
τὴν ἀποτυχία του. Ξανασηκώ-
νει τὴν ἴδια πέτρα καὶ τὴν πε-
τάει μὲ λύσσα πάνω τους.

Μὰ ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Τατα-

μποὺ προφταίνουν. Κρύβον-
ται σθέλτοι κάτω ἀπὸ τὸ βρά-
χο ποὺ στηρίζεται ὁ Τερατάν-
θρωπος. “Ἔτσι, ἡ τεράστια
πέτρα δὲν τοὺς βρίσκει. Γκρε-
μίζεται, κτυπώντας ἀπὸ βρά-
χο σὲ βράχο, στὸ θάραθρο.
Φθάνει κάτω μὲ ἀφάνταστη
ὀρμη. “Ὅσους κορμούς συναν-
τάει στὸ διάβα της τοὺς τσα-
κίζει. Καὶ τὰ θεόρατα δέντρα
σωριάζονται στὸ ἔδαφος!...

“Ο Μποχάρ ἀρπάζει τώρα
μιὰ δεύτερη πέτρα. Πιο μεγά-
λη ἀπὸ τὴν πρώτη. “Ερχεται
κάπως πιὸ πλάι στὸ βράχο
γιὰ νὰ βλέπη τοὺς δυὸ συν-

πρόφους. Για να μπορέ να τους σημαδέψει.

Ο μελαψός γίγαντας και η πανώρια Έλληνίδα είναι χαμένοι πιά. Οι στιγμές της ζωής τους μετριώνται στα δάκτυλα του ενός χεριού.

Ο φρικτός Τερατάνθρωπος καγχάζει άπαίσια:

— Χό, χό, χό!.. "Οχι έσείς, μά ούτε κι' ο μαύρος χάρος δεν θα γλυτώση από μένα! Κι' αυτός θα πέση κάποτε στα δόντια μου!

Και σκύβοντας από το θράχο που πατάει και στηρίζεται, κάνει να πετάξη τον μικρό θράχο που κρατάει.

"Όμως ο καλός Θεός της

Ζούγκλας δεν θέλει κι' αυτή τη φορά ν' αφήση τους δυο άγαπημένους συντρόφους να χαθούνε.

Ξαφνικά, δυνατό πτερούγισμ' άντηχεί πάνω απ' το κεφάλι του Μποχάρ. "Ένα τεράστιο «Γκραχούβ», τρεις φορές πιο μεγάλο απ' αυτόν, φθάνει χαμηλώνοντας για να τον αρπάξη.

Ο Τερατάνθρωπος ξαφνιάζεται. Τραμάζει. Και η θαρρείά πέτρα ξεφεύγει από τα χέρια του. Γρεμίζεται κι' αυτή, σαν την άλλη, στο θάραθρο!

Το φτερωτό τέρας έχει φθάσει τώρα ακριβώς πάνω του.

Ο τερατάνθρωπος Μποχάρ χάνει την ισορροπία του και....

Και με τὸ φοβερὸ ράμφος δίνει στὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ Μποχάρ τρομακτικὸ κτύπημα!

Ἐκεῖνος, ζαλίζεται γιὰ μιὰ στιγμή. Ὅμως γρήγορα συνέρχεται. Καὶ ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω μιὰ τρίτη πέτρα, τὴν πετάει με ἀφάνταστη δύναμι καὶ λύσσα. Κτυπάει τὸ Ὀρνιο στὴν κοιλιά.

Ἐκεῖνο ταλεντεύεται γιὰ λίγο στὸν ἀέρα. Μὰ γρήγορα ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία του. Καὶ κάνει δευτέρη, πιὸ μανιασμένη, ἐπίθεσι στὸν Τερατάνθρωπο. Τοῦ δίνει κι' ἄλλο, πιὸ δυνατό, κτύπημα στὸ κεφάλι!

Ὅμως ὁ Μποχάρ δὲν δαμάζεται τόσο εὐκολα. Σηκώνει ἀμέσως κι' ἄλλη πέτρα. Ξανακτυπάει τὸ Ὀρνιο!

Ἔτσι τρομακτικὴ μονομαχία ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ δυὸ φοβερά Τέρατα!..

Ὁ Γκαούρ κ' ἡ Ταταμποῦ βρίσκονται — ὅπως θλέπουμε — στὸν ἀκριβῶς παρακάτω θράχο. Κι' ἀπ' ἐκεῖ παρακολουθοῦν με ἀγωνία καὶ δέος τὸ φοβερὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

Τὸ φτερωτὸ Τέρας εἶναι ἀσύγκριτα πιὸ δυνατό ἀπὸ τὸν Μποχάρ. Τὰ κτυπήματα τοῦ θανατεροῦ ράμφους του θὰ μπορούσαν νὰ σκοτώσουν ἐλέφαντα!

Εἶναι φανερὸ πῶς ὁ Τερατάνθρωπος δὲν θὰ μπορέσει ν' ἀνθέξει γιὰ πολὺ ἀκόμα! Εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ θγάλει πέτρα, ὡς τὸ τέλος, μαζί του!

Καὶ νά: Ὁ ὑπέροχος καὶ ἀδιόρθωτος Γκαούρ σκουντά-

ει ξαφνικὰ τὴ συντρόφισσά του. Ψιθυρίζει ἀνήσυχος:

—Ταταμποῦ...

—Τί;

—Τὸ Ὀρνιο θὰ σκοτώσει τὸν Μποχάρ!..

Ἡ πανώρια Κόρη παραξενεύεται:

—Κ' ὕστερα; Ἡ Ζούγκλα θὰ μείνῃ μ' ἐνα Τέρας λιγώτερο!.. Μήπως θὰ λυπηθῇς γι' αὐτό;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χαμηλώνει τὰ μάτια. Δὲν ἀποκρίνεται...

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή σπαρακτικὸ κράξιμο ἀντηχεῖ!..

Οἱ δυὸ σύντροφοι ξανασηκώνουν τὰ κεφάλια. Καὶ τὰ μάτια τους ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη!..

Τὸ «Γκραχούθ» ἔχει, ἐπιτέλους, καταφέρει ν' ἀρπάξῃ στὰ νύχια του τὸν Μποχάρ. Καὶ κουνάει γρήγορα τὶς φτεροῦγες του γιὰ ν' ἀνυψωθῇ!

Μὰ νά: Ὁ τεράστιος Σκροπιὸς ποὺ βρίσκεται πάντα στὸ κεφάλι τοῦ Μποχάρ, ἀποφασίζει νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀφέντη του:

Μὲ τὸ φαρμακερὸ κεντρί του κτυπάει τὸ φοβερὸ Ὀρνιο στὸ κεφάλι. Κ' ἐκεῖνο σωριάζεται ἀμέσως κάτω νεκρό. Λὲς καὶ τὸ κτύπησε κεραυνός!

Νικητὴς τώρα ὁ Μποχάρ, ξαναρχίζει νὰ καγχάζῃ:

—Χό, χό, χό!.. Ἀπὸ μένα, κανένας δὲν γλυτώνει!

Ἀμέσως ἀρπάζει ἀπὸ τὰ πόδια τὸ σκοτωμένο φτερωτὸ Τέρας. Καὶ τραβῶντας το, με ἀφάνταστη δύναμι, τὸ σχίζει

στά δυό! Ἀρχίζει νά κατα-
βροχθίξη λαίμαργα τ' ἀχνι-
στά ματωμένα σπλάχνα του!

Ἄλλοίμονο!.. Πρὶν προλά-
βῃ νά τελειώσῃ τὸ ταιμπούσι,
δεύτερο Ὁρνιο — πὶὸ μεγά-
λο ἀπὸ τὸ πρῶτο, φθάνει κον-
τά! Φτερουγίζει κι' αὐτὸ πά-
νω ἀπ' τὸν ἀπαίσιο Τερατάν-
θρωπο!

Ὅμως ἀτάραχος, ὁ Μπο-
χάρ, τὸ ὑποδέχεται καγχά-
ζοντας:

— Χό, χό, χό!.. Καλῶς ὤρι-
σες, πουλάκι μου. Μὲ τὰ
σπλάχνα τοῦ ἑνός, δὲν θὰ
μποροῦσα νά χορτάσω!..

Μὰ τὸ δεύτερο φτεροτὸ Τέ-
ρας δὲν ἀστειεύεται. Τρομα-
κτικὰ εἶναι τὰ κτυπήματα ποὺ
δίνει, μὲ τὸ ράμφος του στὸ
κεφάλι τοῦ Τερατανθρώπου.

Ὁ φαρμακερὸς Σκροπιός,
γιά νά προφυλαχτῇ, κατεβαί-
νει ἀπὸ τὸ τσουλούφι τοῦ
Μποχάρ καὶ τυλῆγεται στὸ
λαιμὸ του. Ἐνῶ ἐκεῖνος πα-
λεύει ἀπεγνωσμένα νά σωθῇ
ἀπὸ τὰ θανατερὰ κτυπήματα
τοῦ φτερωτοῦ ἀντιπάλου του.

Μὰ τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ
νά καταφέρῃ. Τὸ τεράστιο
Ὁρνιο, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή
θὰ τὸν σωριάσῃ κάτω. Θὰ τὸν
κατασπαράξῃ!..

Τώρα μονάχα, ὁ Τερατάν-
θρωπος, νοιώθει τὴν τραγικὴ
θέσι ποὺ βρίσκεται. Τὸ κεντρί
τοῦ Σκροπιοῦ του εἶναι πιὰ
ἄδικο ἀπὸ φαρμάκι. Πρέπει
νά περάσουν τρεῖς ὁλόκληρες
ῶρες ὥσπου νά ξαναγεμίσῃ.

Καὶ ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος
θγάζει ἄγριες καὶ σπαρακτι-
κές κραυγές. Ζητάει τώρα

βοήθεια ἀπὸ τοὺς χαμένους
μαύρους του:

— Τρχάτε, σκυλιάα! Σῶ-
στε μεεεεε!..

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ
παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία τὴ
δραματικὴ μονομαχία τῶν δυὸ
Τεράτων!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δείχ-
νεται ἀτάραχος! Ἀντίθετα:
φαίνεται ἀνήσυχη ἡ πανώρια
συντρόφισσά του. Εἶναι φανε-
ρὸ πὼς στεναχωριέται.

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή τὸν
σκουντάει:

— Γκαοῦρ...

— Τί;

— Τὸ Ὁρνιο θὰ σκοτώσῃ
τὸν Μποχάρ!..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κάνει
πὼς παραξενεύεται. Κ' ἐπα-
ναλαμβάνει τὰ ἴδια λόγια ποὺ
— πρὶν λίγο — τοῦ εἶχε πεῖ ἐ-
κείνη:

— Κ' ὕστερα; Ἡ Ζούγλα
θὰ μείνῃ μ' ἓνα Τέρας λυγώ-
τερο!.. Μήπως θὰ λυπηθῇς
γι' αὐτό;

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι σύντρο-
φοι κυττάζονται τώρα στά μά-
τια χαμογελώντας. Συνεννο-
οῦνται βουβᾶ!..

Στὰ στήθεια τους οἱ ἴδιες
«ἀδιόρθωτες» ἐλληνικὲς καρ-
διές κτυπᾶνε! Κάποιος κιν-
δυνεύει! Τί κί' ἂν εἶναι ἐχ-
θρὸς τους. Πρέπει νά τὸν σώ-
σουν! Ἔστω κι' ἂν θάλουν
σὲ κίνδυνο τὴ δική τους ζωή!

Ὁ θρυλικὸς Γκαοῦρ θγά-
ζει τὴν τρομακτικὴ κραυγὴ
του:

— Ὅοοοοου!.. Ὅοοοοοου-
ουοου!..

Ἀγέσως κ' οἱ δυὸ ἀρχίζουν

νά σκαρφαλώνουν στὸν ἀποπάνω θρόνο... Ἀψηφούν τὸ θέθαιο θάνατο πού τοὺς προσμένει. Φθάνει νὰ βοηθήσουν, νὰ σώσουν τὸν ἐχθρό τους!..

Κάθε ἄλλος θὰ τοὺς νόμιζε τρελλούς, γιὰ τὰ σίδερα, πού λένε! Μονάχα ἐμεῖς τοὺς νοιώθουμε. Γιατί εἴμαστε Ἕλληνες, ὅπως κ' ἐκείνοι!.. Γιατί ἔχουμε τὴν ἴδια καρδιά! Τὴν ἴδια ψυχή. Τὴν ἴδια περηφάνεια! Τὸν ἴδιον ἀθάνατο πολιτισμό!..

Κάποτε, οἱ πανίσχυροί, τότε, Ἰταλοί, χύθηκαν πάνοπλοι καὶ δολοφονικά νὰ σπαράξουν τὴ φτωχειαὶ κι' ἀδύναμη χώρα μας!..

Μανισμένα τὰ σιδερένια πουλιά τοὺς φτερούγισαν ξαφνικά, καὶ χωρὶς λόγο, ἓνα πρωὶ πάνω ἀπὸ τίς πολιτείες καὶ τὰ χωριά μας!..

Ἐρριξαν σίδερο καὶ φωτιά στ' ἀνεύθυνα κι' ἀπροστάτευτα γυναικόπαιδα! Γκρέμισαν σπίτια, νοσοκομεῖα κ' ἐκκλησιές! Σπείραν παντοῦ τὴ συμφορά! Τὸν ὄλεθρο! Τὸν ἀφανισμό!..

Κι' ὁμως!.. Ὅταν οἱ θρυλικοὶ φαντάροι μας — οἱ ἥρωες τῆς Ἀλβανίας — ἄρχισαν νὰ φέρνουν στὴν Ἀθήνα τοὺς πρώτους Ἰταλοὺς αἰχμαλώτους, ὅλοι μας γίναμε «τρελλοὶ» σάν τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού.

Ἀντὶ νὰ τοὺς φτύνουμε, νὰ τοὺς κλωτσᾶμε, νὰ τοὺς θρίζουμε, νὰ τοὺς καταριόμαστε κάναμε κάτι ἄλλο, πολὺ παρᾶξενο! Πολὺ ἐξωφρενικό:

Τοὺς δίναμε ταιγάρρα, ψωμί, ρούχα καὶ λόγια συμπόνιας καὶ παρηγοριάς.

Ἔτσι, δειξαμε, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, καὶ σ' αὐτοὺς καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν Κόσμο, πὼς ἐμεῖς εἴμαστε! Ἕλληνες! Γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν μεγάλων καὶ δοξασμένων προγόνων μας!..

Ὅμως ἄλλοίμονο!.. Ὁ Γκαοῦρ κ' ἡ Ταταμπού δὲν προφθαίνουν νὰ κάνουν τίποτα!

Τὸ φτερωτὸ Τέρας, μ' ἓνα τελευταῖο, πιὸ δυνατό, κτύπημα τοῦ ράμφους του, σωριάζει κάτω ἀναίσθητο τὸν Μποχάρ!

Ὁ φαρμακερὸς Σκροπιὸς ξεφεύγει ἀμέσως τρομαγμένος ἀπὸ τὸ λαιμό του. Τρέχει. Χάνεται γρήγορα μέσα στὶς ρωγμές καὶ στ' ἀνοίγματα τῶν χορταριασμένων θράνων!

Τὸ τεράστιο ὄρνις «Γκραχοῦθ» δὲν καθυστερεῖ γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσῃ. Ἴσως νὰ τὸν φοβάται!.. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἄλλο φτερωτὸ τέρας ἀπέφυγε νὰ τὸν κτυπήσῃ..

Ἔτσι, μὲ τὰ φοβερά γαμψὰ νύχια του ἀρπάζει ἀμέσως ἀπὸ τὰ πόδια τὸν ἀναίσθητο Μποχάρ. Καί, φτερουγίζοντας γρήγορα ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει ψηλά. Πετᾷ παίρνοντας τὴν ἴδια κατεύθυνση μὲ τ' ἄλλο: Ἐκεῖνο ποῦ εἶχε ἀρπάζει τὸν ἄμοιρο Ποκοπικό.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κ' ἡ συντρόφισσά του, ἔχουν μαρμάρωσε μὲ σηκωμένα τὰ κε-

φάλια τους. Τὸ κυττάζουν χαμένα!..

ΘΡΗΝΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΡΜΟΣ

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν θρίσκονται — ὅπως ξέρούμε — κρυμμένοι στὸ κούφωμα τοῦ γέρικου δέντρου.

Ἀπὸ ἐκεῖ βλέπουν τώρα, ψηλά στὸν ἀέρα, τὸν Τερατάνθρωπο. Κρέμεται ἀνάποδα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ τρομεροῦ «Γκραχούθ».

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ τὴν πρώτη ματιά ἀντιλαμβάνεται πὼς στὸ κεφάλι τοῦ Μποχάρ δὲ βρίσκεται τώρα ὁ μεγάλος φαρμακερὸς σκροπιὸς του.

Καὶ νά: Γιά μιὰ στιγμή ξεχνάει τὴ ζήλεια του. Ξεχνάει τὰ πάντα! Καὶ τραβώντας τὴ συντρόφισσά του, βγαίνει ἀνήσυχος ἀπὸ τὴν κρυψώνα:

— Πάμε, Τζέιν!.. Πρέπει νὰ προλάβουμε!..

Καὶ τρέχοντας φθάνουν στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Ἀρχίζουν νὰ σκαρφαλώνουν στὰ βράχια του...

Ὁμως ξαφνικά, γνωριμὴ γλυκεῖα φωνὴ ἀκούγεται πίσω τους:

— Σιγά, καλέ!.. Περιμένετε νάρθω κ' ἐγώ! Καλὲ δὲν μπορῶ νὰ σκαρφαλώσω γρήγορις! Εἶμαι, γλέπετε παχουλή κι ἀφράτη!.. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ταρζάν κ' ἡ συντρόφισσά του συνεχίζουν τὸ δύσκολο ἀνέβασμα...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία καταφέρνει, σὲ λίγο, νὰ τοὺς

φθάσῃ. Καὶ μὲ μάτια θουρκωμένα, περιγράφει τὸ χαμὸ τοῦ Ποκοπίκο:

— Καλὲ ἄχ, ὁ καφερός!.. Νὰ τὸν γλέπατε πὼς κρεμότανε ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ Πουλιού! Σάν... ξερό χταπόδι, ὁ φουκαράς!..

» Ἀχ, ἔαχ, Ἀντρακλά μου! Οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο σου νάμανε!.. Καλὲ γιατίς μοὺ τόκανε τὸ τοιοῦτον; Γιατίς μὲ ἀπαράτηκες γλύκα μου; Καλὲ τί χρωστάω τώρα ἐγὼ νὰ κλαῖω καὶ νά... τσιμπλιάζουνε τὰ ματάκια μου;!

Κανένas ὅμως δὲν τὴν προσέχει. Κανένas δὲν δίνει σημάσια...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ συντρόφισσά του ἐξακολουθοῦν νὰ σκαρφαλώνουν ἀμίλητοι στὰ βράχια. Προχωροῦν γιὰ τὴν περήφανη κορφή τοῦ ἑλληνικοῦ βουνοῦ!

Καὶ νά: Κάπου κοντὰ στὴ μέση, συναντᾶνε τὸ μελαψὸ γίγαντα καὶ τὴν Ταταμπού.

Ὁ Γκαοὺρ λαχταράει νὰ μάθῃ:

— Ἐπὶ τέλους! Μά τί γίνεται λοιπόν; Ποῦ εἴχατε κρυφτῇ; Ὅλο τὸ βουνὸ ψάξαμε γιὰ νὰ σᾶς θροῦμε!

Ὁ Ταρζάν δὲν ἀποκρίνεται. Τὸ ἑλληνικὸ αἷμα ποὺ τρέχει στὶς φλέβες του, δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πῇ ψέμματα.

Ἡ Τζέιν, μονάχα, προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ:

— Εἶχα πέσει ἐγὼ ἀπὸ κάποιον δέντρο ποὺ ζήτησα νὰ σκαρφαλώσω. Καὶ στραμπούληξα τὸ πόδι μου! Δὲν μπο-

ροῦσα νὰ περπατήσω... "Ε-
ται, ὁ Ταρζάν, μ' ἔκρυψε σ'
ἐναν ἀπόμερο θράχο. Μέχρι
ποῦ νὰ συνέλθω.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
θιάζεται ν' ἀλλάξη κουθέ-
ντα:

— "Ακουσέ με, Γκαούρ: Ὁ
φαρμακερός Σκορπιὸς τοῦ
Μποχάρ πρέπει νὰ θρίσκειται
κάπου ἐδῶ στὸ θουνό σας...
Δὲν νομίζω λοιπὸν πὼς εἶναι
σωστὸ νὰ μείνετε ἀπόψε στὴν
πέτρινη σπηλιά. Τὸ ἀπαίσιο
ἐρπετὸ θὰ ξαναγυρίσῃ τὸ
θράδου ἐκεῖ. Καὶ θὰ σᾶς χα-
ρίσῃ, μὲ τὸ κεντρί του, τὸν
πιὸ φρικτὸ θάνατο!

»Ὁ Σκορπιός, εἰμαι θέβαι-
ος. πὼς θὰ ἔχῃ κρυφτῇ κά-
που ἐδῶ στὰ θράχια. Πρέπει
νὰ κάνουνε τ' ἀδύνατα — δυ-
νατὰ νὰ τὸν θροῦμε. Νὰ τὸν
σκοτώσουμε! Ἀλλοιῶς, ποτὲ
δὲν θὰ μπορέσετε νὰ κοιμη-
θῇτε ἤσυχοι στὸ θουνό σας!

Ἡ Χουχού, ποὺ ἀκούει τὰ
λόγια τοῦ Ἀφέντη τῆς, μουρ-
μουρίζει:

— Πφφ! Καλὲ ὅσον δι' ἐμέ,
ζαμάν φούλ, ποὺ λένε κ' οἱ
Εγγλέζοι! Ἀπαξ καὶ ὁ Ἀν-
τρακλάς μου, ἐπέπτησεν ἐν
τοῖς οὐρανοῖς, οὐδόλως καρ-
φάκι μοῦ καίγεται διὰ τὴν
ζωή μου! Θὰ εἶχον ἡτόκτο-
νῇσει ἑκατὸ βολάκις. Πλὴν ὁ-
μως ἐπειδὴς τυγχάνω ὠραία,
λυπούμαι τοὺς ἄντρες... "Ο-
σο ζῶ, μὲ γλέπουνε, οἱ φου-
καράδες καὶ γλυκαίνονται τὰ
ματάκια τους! Ἄν ἀποθάνω,
τὸ λοιπὸν, μὲ τί θὰ γλυκαί-
νονται τὰ «στραβάς» τους; Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ
συμφωνοῦν μὲ τὸν Ταρζάν:
Δὲν θὰ μείνουν ἀπόψε στὸ
θεόρατο πέτρινο θουνό τους.

Γιατὶ δὲν εἶναι μονάχα ὁ
φαρμακερός Σκορπιός ποὺ
μπορεῖ νὰ τοὺς κεντρίσῃ. Εἴ-
ναι καὶ οἱ σκορπισμένοι Καν-
νίβαλοι τοῦ Τερατάνθρωπου.
Μπορεῖ κι αὐτοὶ νὰ ξαναγυρί-
σουν στὴν κορφή τοῦ θουνοῦ.
"Εται ὁ Ἕλληνας καὶ ἡ συν-
τρόφισσά του, θὰ ξαναθρε-
θοῦν — ἀλλοίμονο — σὲ δύ-
σκολη καὶ τραγικὴ θέσι!

"Ολοι μαζί τώρα ἀρχίζουν
νὰ ξανακατεβαίνουν τὰ θρά-
χια. Ὁ Γκαούρ κ' ἡ Τατα-
μποῦ νοιώθουν ἀφάνταστη
θλίψι! Τὸ θέβαιο καὶ τραγι-
κὸ τέλος τοῦ ἄμορφου νάνου,
τοὺς ἔχει σπαράξει τὴν καρ-
διά.

Αὔριο — μὲ τὸ καλὸ — θὰ
ξαναγυρίσουν — ὅλοι μαζί
πάλι — νὰ ψάξουν γιὰ τὸ
φαρμακερὸ κ' ἐπικίνδυνον ἐρ-
πετό!

.....
Κάποτε φθάνουν κάτω
στοὺς πρόποδας τοῦ θουνοῦ.
Πτώματα ἀραπάδων δὲν ὑ-
πάρχουν πιά ἐκεῖ. Τὰ ἔχουν
ξεσηκώσει ὅλα τὰ φοδερὰ
φτερωτὰ Τέρατα «Γκραχούθ».

"Εται, παίρνοντας τὸ μονο-
πάτι πρὸς τὴ δύσι, προχω-
ροῦν ἀργὰ γιὰ τὴ μακρυνή
σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκας!

Ἡ Χουχού τοὺς ἀκολουθεῖ
σιωπηλῇ γιὰ λίγο διάστημα.
Τέλος μουρμουρίζει μὲ πεποι-
θσι:

— Τὸ Ποκοπικάκι μου οὐ-

‘Ο Ταρζάν και ἡ Τζέϊν θὰ φιλοξενήσουν στὴ σπηλιά τους τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού.

δαμῶς θὰ χαθῇ. Βάζω καὶ στοίχημα πῶς θὰ σφάξῃ τ’ “Ορνιο! Ἐγὼ ἔχω νὰ τηράξω γιὰ κάτι ἄλλο!

Κι ἀμέσως, ἀλλάζοντας μὲ τρόπο καὶ ἀθόρυθα μονοπάτι, ἐξαφανίζεται... Χάνεται πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς κι ἄγριες φυλλωσιὲς τῆς παρθένας τροπικῆς περιοχῆς!

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

‘Ο Γκαούρ, ὁ Ταρζάν καὶ οἱ δυὸ πανώριες συντρόφισσές τους ἔχουν τώρα φθάσει στὰ μισὰ τοῦ δρόμου...

Ξαφνικά, τρομαγμένες γνώριμες φωνὲς φθάνουν στ’ αὐτιά τους:

Εἶναι ὁ καλόκαρδος κ’ εὐγενικός Μπέϊμπυ. ‘Ο γιὸς τοῦ δοξασμένου Ταρζάν καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ζούγκλας...

Καὶ νάτος: Σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει τρέχοντας καὶ ἀλαφιασμένος κοντά τους. Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τοῦ ἔχουν πεταχτῇ ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους. ‘Η ἀνάσα του γρήγορη καὶ θαρρειά! ‘Η φωνή του τρέμει ἀπὸ ταραχή, τρόμο, ἀγωνία καὶ δέος!

‘Ο Πατέρας του τὸν ἀγκαλιάζει:

— Τί σοῦ συμβαίνει παιδί μου; Πῶς θρέθηκες μονάχος

έδω; "Ελα λοιπόν: Μιλήσέ μας; γρήγορα!

Με μεγάλη προσπάθεια το τρομοκρατημένο παιδί καταφέρνει να αρχίσει:

— 'Ο Ποκοπίκο!

— Τι;

— Ναι, ό Ποκοπίκο! Τόν είδα με τὰ μάτια μου!

— Ποῦ;

— Νά: ἐκεῖ πέρα... Πίσω ἀπὸ τὸ μικρὸ λόφο. Κάτω ἀπὸ ἓνα θεόρατο δέντρο...

"Η Ταταμποῦ ἀφήνε. τὴ χερά της νὰ ξεσπάσει. Κι ἀγκαλιάζοντας τὸ γυιό τοῦ Ταρζάν, τὸν φιλάει με λαχτάρια:

— "Αλήθεια, Μπέιμπυ; Ζῇ λοιπὸν ὁ Ποκοπίκο; Γλύτωσε ἀπὸ τὸ φοβερὸ φτερωτὸ Τέρας;

— Ποιὸ φτερωτὸ Τέρας; κάνει χαμένα ὁ νέος. Δὲν εἶδα... Δὲν ξέρω τίποτα!

"Η μελαψὴ Κόρη ἐπιμένει:

— Μὰ τὸν εἶδες; "Η·αν ζωντανός;

"Ο Μπέιμπυ — πού στὸ μεταξὺ ἔχει συνέλθει — χαμογελάει τώρα:

— Καὶ θέβαια... Γιά νὰ μπορῇ νὰ σφάζη, ζωντανός θὰ ἦτανε!

— Νὰ σφάζη;! κάνει παραξενεμένη ἡ Ταταμποῦ. Ποῖν ἐσφάζε;

— Τόν... Μποχάρ! τῆς ἀποκρίνεται. Τὸν φοβερὸ Τερικτάνθρωπο με τὸ τεράστιο κεφάλι! Τὸν εἶχε θάλει κάτω. Τὸν ἔδεσε γερά!.. Καὶ πηγαινόφερνε τὴ χατζάρα στοῦ λαιμοῦ του. Γιά νὰ τοῦ τὸν κόψῃ!

"Ο γιὸς τοῦ Ταρζάν παίρνει μιὰ γρήγορη ἀνάσα καὶ συνεχίζει:

— "Υστερα... Μὰ καλύτερα νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή: "Εγὼ περίμενα στὴ σπηλιά μας πού με ἀφήσατε.. Βλέποντας ὅμως πὼς ἀργήσατε τόσο νὰ γυρίσετε, ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ. Φοβήθηκα μήπως πάθατε κανένα μεγάλο κακό! "Ετσι ἔφυγα. Καὶ τρέχοντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ, θάλθηκα νὰ ψάχνω τὴ Ζούγκλα γιά νὰ σᾶς βρῶ...

»Καὶ νά: Πίσω ἀπὸ τὸν μικρὸ λόφο πού σᾶς ἐδειξα πρὶν, ἀντικρῶζω μπροστά μου τὸν Ποκοπίκο! Εἶχε δέσει κάτω τὸν τεράστιο Μποχάρ... Καὶ μόλις με θλέπει, μοῦ φωνάζει: — «Καλῶς τὸ βουτυρόπαιδο!"Ελα, βρε Μαρμελάδα, νὰ θάλῃς ἓνα χεράκι νὰ σφάξουμε τὸν «ἀνθρωπάκο»! Εἶναι λίγος σέρτικος καὶ θὰ χασομερήσω μονάχος!»

»Ὅμως ἐγὼ φοβήθηκα. Καὶ τὸ θάλα στὰ πῆδια. Οὔτε γύρισα πίσω νὰ κυτάξω... "Ακουγα μόνο τὴ φωνὴ τοῦ νάνου πού με κοροῖδευε:

— Οἶ, νὰ μοῦ χαθῇς, Νταηκοπρίτη! Οὔτε γιά βοηθὸς Σφάχτη δὲν κάνεις, ἀδερφέ μου!

"Ο Ταρζάν πού τὸν ἀκούει, δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά του:

— Μὰ τὸν εἶδες, παιδί μου; Εἶσαι θέβαιος πὼς δὲν ἦταν δνειρο; Μήπως σὲ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος;

— "Οχι, Πατέρα. "Ημουν ζῦπνιος, ὅπως κι αὐτὴ τὴ σι-

γμή πού σᾶς μιλάω!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει μιὰ γκριμάτσα ἀμφιβολίας:

— Καὶ εἶδες τὸν Ποκοπικό νὰ σφάζη τὸν... Τερατάνθρωπο;

— Ναί, Πατέρα! Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

Ὅλοι παραξενεύονται ἀκούγοντας τὰ ἐξωφρενικὰ γεγονότα πού περιγράφει ὁ Μπέϊμπυ. Κυττάζουν, χαμένα, ὁ ἓνας τὸν ἄλλον...

Ἔχουν ἀρχίσει νὰ ὑποψιάζονται πὼς κάποια ἀβυσρία θάχη πάθη στὸ μυαλό τοῦ καυμένο παιδί. Ἴσως κάποιον τρομερὸ κίνδυνο νὰ πέρασε. Κ' ἔχει σαλέψει τὸ ἀδύναμο λογικὸ τοῦ!

Ὁμως ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἐπιμένει. Μὰ χαμένος κόπος! Κανένας πιά δὲν δίνει σημασία στὰ λόγια του...

Ὅλοι μαζὶ ξεκινᾶνε πάλι. Συνεχίζουν τὸ δρόμο τους. Ὁμως, καλοῦ — κακοῦ λοξοδρομοῦν γιὰ νὰ περάσουν πίσω ἀπὸ τὸ μικρὸ λόφο.

Καὶ νά: Μόλις κοντοῦζονται στὸ θεόρατο δέντρο, τὰ πράγματα ἀλλάζουν:

Κρύβονται θιαστικά πίσω ἀπὸ θάμνους καὶ κυττάζουν. Τὰ μάτια τους ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὴν κατάπληξι!

Ὁ Μπέϊμπυ πανηγυρίζει τώρα:

— Βλέπετε;! Δὲν σᾶς τᾶλεγα ἐγώ;!

Κι ἀλήθεια: Τὸ θέαμα πού ἀντικρύζουν, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, μπροστὰ τους εἶναι τρομερό! Εἶναι ἀπίστευτο!

Ὁ Τερατάνθρωπος Μποχάρ μουγγρίζει κάτω, δεμένος χειροπόδαρα! Μὲ μανία καὶ λύσσα πασχίζει νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του!

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό θρίσκεται πάνω στὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ ὑπεργίγαντα. Σουλατσάρεي σκεφτικός καὶ μὲ τὰ χέρια πίσω. Κάνει βόλτες ἀπὸ τὰ στήθεια μέχρι τὴν κοιλιά του...

Κάθε τόσο τὸν κυττάζει ἀγέρωχα. Καὶ μурμουρίζει θαρεῖα:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! Μονάχα πού τυγχάνεις λιγουλᾶκι σκληρός καὶ δύσκολος στὸ... σφάζιμο. Τρεῖς ὧρες παιδεύομαι μὲ τὴ χατζάρα μου! Κι οὔτε δυὸ πόντους δὲν σ' ἔχω σφάξει ἀκόμα. Μυστήριος σβέρκος, ἀδερφέ μου! Λές κ' εἶναι ἀπὸ... λάστιχο αὐτοκινήτου!

... ..
Ἀλλὰ καλύτερα νὰ πά-
ρουμε τὰ γεγονότα πού δια-
δραματοίτηκαν μὲ τὴ σειρά
τους. Καὶ νὰ φανταστοῦμε
πὼς γίνονται, αὐτὴ τὴ στιγμή
μπροστὰ στὰ μάτια μας:

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΕΡΑΤΩΝ!

Ἄς παρακολουθήσουμε λοι-
πὸν τὸ ὄρσιο «Γκραχούβ», ὅ-
ταν τὸ εἶδαμε πάνω ἀπὸ τὴν
κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ.

Ὅπως θυμόσαστε, κρατοῦ-
σε στὰ νύχια τοῦ τὸν σκοτω-
μένο ἀράπη. Καὶ στὸ ράμφος
τοῦ τὸν ζωντανὸ Ποκοπικό.

Καὶ νάτο: Φτερουγίζει ψη-
λά. Παίρνει κατεύθυνσι πρὸς
τὴ δύσι.

"Όμως τὸ φορτίο ποὺ σηκώνει εἶναι φαίνεται ἄρκετὰ βαρὺ. Καὶ γρήγορα ἀρχίζει νὰ δείχνῃ πῶς κουράζεται.

Ὁ τετραπέρατος Ποκοπικό τὸ καταλαβαίνει αὐτό. Καὶ συμβουλευεὶ τὸ φτερωτὸ Τέρας, παρακαλετὰ:

— Δὲν προσγειώνεσαι, λέω γῶ! Δὲν κατηφορίζεις στὸ γρασιδί νὰ ξεκουραστῇς λιγάκι. Νὰ κάνης καὶ κανά... ταιγάρο!

Τὸ τεράστιο "Όρνιο προχωρεῖ ἄρκετὰ ἀκόμα. "Ὡσπου τέλος ἀντικρύζει κάτω ἓνα θεόρατο δέντρο.

"Ετοι χαμηλώνει ἀργά. Κάθεται στὰ χοντρά γερά κλαδιά του.

Ἐκεῖ, παρατάει ἀπὸ τὸ ράμφος του τὸν Ποκοπικό. Κι ἀρχίζει νὰ καταβροχθίζει τὸ πτώμα τοῦ ἀράπη...

Ὁ νάνος καταλαβαίνει πάλι πῶς ἅμα σωθῇ ὁ ἀράπης θάρρη ἢ δική του σειρά. Καὶ καθὼς ἡ ψυχούλα του «ἔχει πάει στὴν Κούλουρη», ὅπως λένε, μουρμουρίζει στὸ "Όρνιο θαυμαστικά:

— Μπράβο! Ξέρεις νὰ φᾶς, ἀδερφέ μου. Τὸ καλὸ «μεζεδάκι» τὸ φυλάς γιὰ τὸ τέλος!

"Όμως καθὼς τὸ πεινασμένο Τέρας δὲν τὸν προσέχει, βρίσκει τὴν εὐκαιρία: Καὶ πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ κοντὰ του. Νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ πυκνὰ κλαδιά καὶ φύλλα τοῦ ἴδιου δέντρου.

Σὲ λίγο τὸ φοβερὸ "Όρνιο

ἔχει καταβροχθίσει τὸν γιγαντόσωμο μαύρο. Καὶ τώρα, γυρίζοντας ἀνήσυχο, δεξιὰ κι ἀριστερὰ τὸ κεφάλι, ψάχνει γιὰ τὸ... μεζεδάκι του.

Στὸ μεταξύ ὅμως καὶ ἄλλο ἓνα «Γκραχούθβ» ἔρχεται τυχαία νὰ ξαποστάσῃ στὸ ἴδιο γιγαντιαῖο δέντρο. Αὐτό, στὰ νύχια του, κρατάει κρεμασμένον ἀνάποδα τὸν ἀνίσθητο Μποχάρ. Τὸν τρομακτικὸ Τερατάνθρωπο.

Ὁ Ποκοπικό, κρυμμένος καθὼς εἶναι, μουρμουρίζει:

— Βρὲ καλὴς τὸν μπάρμπα Κέφαλο! Καλὸ φάγωμα νάχης τοῦ λόγου σου! Καὶ καλὴ χώνεψι ὁ "Όρνιος ποὺ θὰ σὲ χλαπαχλουπίσῃ!

Μὰ τὸ πρῶτο φτερωτὸ Τέρας ποὺ ἔχει χάσει τὸ νάνο, ζητάει νὰ παρηγορηθῇ μὲ τὸ θῦμα ποὺ ἔφερε πάνω στὸ δέντρο τὸ δεύτερο "Όρνιο. Καὶ ξαφνικά χύνεται νὰ σπαράξῃ τὸν Μποχάρ.

"Όμως τὸ ἄλλο "Όρνιο ἀγριεύει, φυσικά. Θέλει νὰ καταβροχθίσῃ μονάχο τὸν Τερατάνθρωπο. Δὲν δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ τὸν μοιραστῇ μὲ κανέναν.

Καὶ νὰ: Τὰ δυὸ τεράστια πουλιά ἀρχίζουν νὰ παλεύουν. Νὰ κτυπιῶνται μὲ λύσσα καὶ μανία. Νὰ σχίζουν μὲ ράμφη καὶ νύχια τὶς σάρκες τους. Νὰ κρᾶζουν ἀπαίσια καὶ τρομακτικά!

Οἱ τεράστιες φτεροῦγες τοὺς ἔχουν θαφτεῖ κόκκινες ἀπὸ τὰ αἵματα...

Τέλος, παρατᾶνε τὸ θῦμα τους. Φτερουγίζουν ψηλά, κυ-

νηγώντας τὸ ἓνα τὸ ἄλλο...
 "Ὡσπου σὲ λίγο χάνονται στὸ
 βάθος τοῦ ἀτέλειωτου γαλά-
 ζιου ὀρίζοντα...

Ὁ τερατάνθρωπος, ξαπλω-
 μένος πάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ
 αἰωνόβιου δέντρου, καθὼς
 θρίσκειται, ἀρχίζει σιγὰ - σι-
 γὰ νὰ συνέρχεται. Καὶ σηκώ-
 νοντας ἀργὰ τὰ βλέφαρα,
 κυττάζει γύρω του χαμένα!

Ὁ διαβολεμένος Ποκοπίκο
 ἐκμεταλλεύεται τὴ στιγμή.
 Πηδώντας σβέλτος, ἀπὸ κλα-
 δι σὲ κλαδί, φθάνει γρήγορα
 κοντὰ στὸ σαστισμένο τερα-
 τάνθρωπο. Φέρνει — χωρὶς νὰ

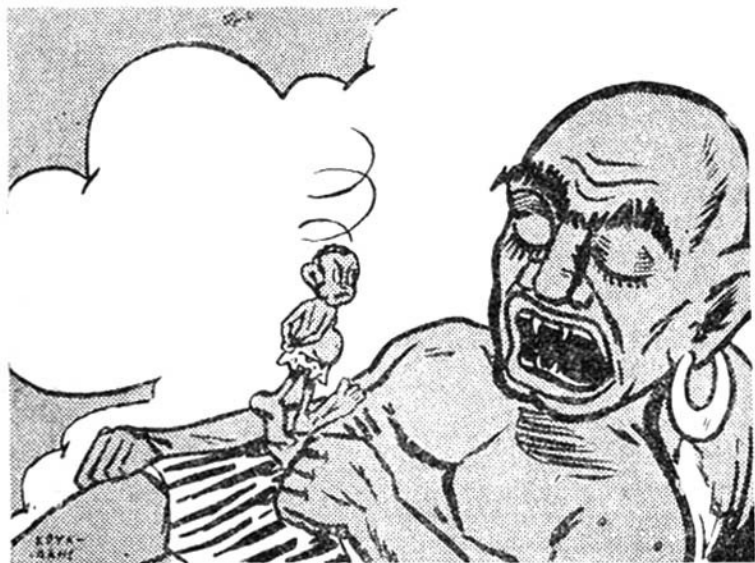
τὸν ἀντιληφθῇ — τὸ στόμα
 του κοντὰ στὸ τεράστιο αὐτί
 του. Καὶ φωνάζει δυνατὰ καὶ
 ἀπότομα:

— Μπούμμμ!

Ὁ Μποχάρ — ὅπως ξέρου-
 με — τρομάζει ἀφάνταστα σὲ
 κάθε κρότο!

"Ἔτσι καὶ τώρα ξαφνιαζε-
 ται. Κάνει ἀσυναίσθητα μιὰ
 κίνησι γιὰ νὰ φυλαχτῇ... Καὶ
 χάνει τὴν ἰσορροπία του!
 Ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται κυ-
 πώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί!

Ἡ φόρα του θέβαια κόβε-
 ται κάπως. Κι ὅταν τέλος
 σωριάζεται κάτω στὸ σκληρὸ

Ὁ Ποκοπίκο σουλατσάρει σκεφτικὸς πάνω στὸν ἀπέραντο Τε-
 ρατάνθρωπο.

χῶμα, δὲν σκοτώνεται. Μόνο κτυπάει στὸ τεράστιο θαρὺ κεφάλι του. Καὶ ξαναμένει ἀναίσθητος!

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ κ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Ποκοπικό, αὐτοζητωκραυγάζεται:

— Ζήτω ἐγώωω!.. Ζήτω τοῦ λόγου μουουου! Ζήτω τῆς ἀφεντιάς μουουου! Πολύ... σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Ἀμέσως, γλυστρῶντας σὰν πίθηκος ἀπὸ τὸ αἰωνόβιο δέντρο, φθάνει γρήγορα κάτω...

Κόβει μὲ τὴ χατζάρα του χοντρά χορτόχοινα ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα. Δένει μὲ αὐτὰ χειροπόδαρα, καὶ ἀφάνταστα γερά, τὸν ἀναίσθητο Τερατάνθρωπο!

— Τώρα, μάγκα, πρέπει νὰ ξελιγοθυμήσω! τοῦ λέει.

Κι ἀρχίζει νὰ ψάχνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιὰ νερό.

— Πρέπει νὰ τοῦ καταθρέξω τὴ μούρη! συλλογίζεται. Μὰ ἂν καὶ γυρίζει τρέχοντας δλόκληρη τὴν περιοχὴ, οὔτε μιὰ σταγόνα δὲν βρίσκεται πουθενά.

Ὁ Ποκοπικό δὲν ἀπογοητεύεται. Καὶ χαμογελώντας πονηρά, μουρμουρίζει:

«Τὸ καλὸ τό... μονοπάτι

ξέρει κι ἄλλο... παλικάρι!»

Ἔτσι, ξαναγυρίζει θιαστικός κοντὰ στὸν ἀναίσθητο Μποχάρ. Καὶ καταθρέχει τὸ πρόσωπό του μ' ἕναν... ἄλλο, πιδ πρακτικό, τρόπο. Ὑστερα, κουμπώνοντας τὸ τομαρένιο παντελονάκι του, ψι-

θυρίζει:

— Ἀειντε καὶ μὲ τίς ὑγείες σου!

Ὁ Τερατάνθρωπος συνέρεχεται γρήγορα. Ἄν καὶ τὸ «νερό» ποὺ χύθηκε στὸ πρόσωπό του δὲν ἦταν καθόλου... δροσερό.

Μὰ νοιώθει τώρα πὼς εἶναι δεμένος γερά. Καὶ κάνοντας ἀπεγνωσμένες κινήσεις καὶ προσπάθειες νὰ σπάσῃ τὰ χοντρά χορτόχοινα, οὐρλιάζει ἀπαίσια καὶ τρομακτικά!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τὸν καθησυχάζει ἀτάραχος:

— Καλά, μικρέ μου! Μὴ γκαρίζεις ἔτσι. Ἐνα σφαξιματάκι ἔχω νὰ σοῦ κάνω ἀκόμα καί... τελειώνουμε! Τί νομίζεις, δηλαδή; Πὼς μ' ἐσένα θὰ φάω τὴ μέρα μου; Ὅχι, φίλε μου: Ἐχὼ κι ἄλλες ψυχούλες ν' ἀναπάψω!

Ἀμέσως σκύβοντας ἀρχίζει νὰ πηγαиноφέρνῃ, σὰν πριόνι, τὴ σκουριασμένη χατζάρα του στὸν τεράστιο λαιμὸ τοῦ ὑπεργίγαντα.

— Γκγrrrr — γκrrrr γκrrrr...

Ἐχει ἀρχίσει νὰ τὸν..... σφάζῃ.

Ὅμως, ἂν καὶ πολλὴ ὥρα παιδεύεται ἔτσι, δὲν καταφέρνει παρὰ μονάχα τὸ χοντρὸ — σκληρὸ δέρμα του νὰ χαράξῃ.

Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ περνάει ἀπ' ἐκεῖ τυχαία ὁ καλόκαρδος γιὸς τοῦ Ταρζάν. Καὶ ὁ νάνος — ὅπως ξέρουμε — τὸν φωνάζει νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ σφάξιμο.

Μὰ ὁ Μπέιμπυ πού φοβᾶ-
ται, τὸ θάζει στὰ πόδια...

Τέλος ὁ νάνος κουράζεται.
Ξανακρεμάει στὴ ζώνη τὴ
χατζάρα του. Βάζει τὰ χέρια
πίσω. Κι' ἀρχίζει νὰ σουλα-
τορῇ σκεπτικὸς πάνω στ' ἀ-
πέραντα στήθια καὶ στὴν
κοιλιά τοῦ δεμένου Τερατάν-
θρωπου.

Σὲ μιὰ στιγμή σταματᾷ
καὶ τοῦ λέει:

— Εἶναι πού δὲν μεταχειρί-
ζεσαι... κρέμα μετὰ τὸ ξύρι-
σμα. Ἀλλοιῶς δὲν θὰ 'τανε
τόσο σκληρὸ τὸ πεταί σου!

... Σὲ λίγο, ὁ Ταρζάν, ἡ
Τζέιν, ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Τατα-
μπού, παρουσιάζονται, ὅπως
εἶδαμε, μπροστά του.

Κι ὅλοι, τρελλοὶ ἀπὸ χα-
ρά, ἀγκαλιάζουν τὸν ἥρωϊκὸ
νάνο. Τὸν γεμίζουν φιλιὰ!

Ὁ Ποκοπικό διαμαρτύρε-
ται:

— Καλὰ ντέ! Δὲν ἔκανα
δὰ καὶ κανένα σπουδαῖο κα-
τόρθωμα! Ἔνα... τεραταν-
θρωπάκι κανόνισα! Πφφ!...
Σπουδαῖα τὰ λάχανα!

Κι ἀμέσως, σοβαρεύοντας,
τοὺς ἐξηγεῖ τὰ καθεκαστα:

— Τὸ καὶ τό, ἀδερφέ μου!
Τοῦ κάνω «μπούμ» καὶ πᾶρ'
τον κάτωθεν! Ὑστερις, κα-
τρακυλᾶω κ' ἐλόγου μου καὶ
τὸν φασικίωνω μὲ τὰ χορτο-
σχοινάκια! Τέλος, ἐλλείψει
χοντροῦ νεροῦ, τὸν κατάθρε-
ξα μὲ τό... «φιλό» μου. Ἔ-
ται ξύπνησε ὁ μάγκας καὶ
μοῦ κάνει καὶ τὸ ζόρικο!

«ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΒΡΥΚΑΛΛΑΚΩΝ»!

Δὲν περνáει λίγη ὥρα καὶ
καταφθάνει χαμογελαστὴ ἡ
χαμένη Χουχού. Στὴν ἀγκα-
λιά της κρατᾷ ἀτάραχη τὸν
τεράστιο σκροπιὸ τοῦ Μπο-
Ὁ δεμένος Τερατάνθρωπος
πού τὸν βλέπει, οὐρλιάζει μὲ
λύσσα καὶ μανία:

— Τὸν Σκροπιὸ μου! Δῶ-
στε μου τὸν Σκροπι μου!

Ὅλοι τρομάζουν μὲ τὴν
πυγμαία: Πῶς τολμάει νὰ
κρατᾷ στὰ χέρια της τὸ
τρομερὸ αὐτὸ ἔρπετό; Πῶς
δὲν τὴ σκοτώνει μὲ τὸ φαρμα-
κερὸ κεντρί του;

Ὁ Ποκοπικό τὴν κυτᾷ
μὲ θαυμασμό. Κ' ἐξηγεῖ
στοὺς ἄλλους:

— Ἡ μαμζέλ ἀπὸ 'δῶ, τυγ-
χάνει φαρμακοαίματη. Θὰ
τὴ δάγκωσέ, φαίνεται, ὁ
Σκροπιὸς καί... ψόφησε ὁ
φουκαράς.

Ἡ μελιστάλατκη γόησσα
θυμώνει:

— Τρομάρα στὰ μπατζάκια
σου καὶ κακοψόφο νάχης,
γλύκα μου! Μὲ συγχωρεῖτε
κιδῆλας!

Καὶ τοὺς λέει τὰ καθεκά-
στα:

— Τὸ ὁποῖον, Ἀφεντάδες,
μου, ἂς εἶναι καλὰ τὸ θότα-
νο «Σασά»... Τυγχάνει ἐν
λέλουδον ὅπερ οἱ Σκροπαῖοι
ξετρελλαίνονται περὶ διὰ τὸ
ᾠωμά του. Πλὴν ὁμως — ὅ-
πως μοῦ εἶχε 'πεῖ ἡ Χουλχία
— ἅπαξ οἱ Σκροπαῖοι μυρι-
σθοῦν τοῦτο, ζαλίσκονται ἀ-
γρίως καὶ πίπτουν εἰς ναρκώ-

δη νάρκην...

»Κατόπιν τούτου μετέβην εις τόπον χλοερὸν καὶ ἔκοψα ξν λελούδον «Σασά». Κατόπιν ἀνήλθον ἐπὶ τοῦ θραχώδους ὄρους καὶ ἔψαχνον ἐπὶ τοῖς θράχοις. Κατόπιν ἀνεῦρον τὸν Σκροπιὸν καὶ τοῦ ἐπέταξον τὸ λέλουδον. Κατόπιν ἄρχεψε νὰ ὁσφρίζεται ἐμπαθῶς τὸ ἄρωμά του. Κατόπιν ἐξαλίσθη ἐκ ζαλάδας. Κατόπιν ὑπέπεσεν εἰς ναρκώδη λήθαργον. Κατόπιν τὸν ἐναγκαλίσθη ἐπὶ τῆς ἀγκάλης μου. Κατόπιν σὰς τὸν ἔφερα ἐνθάδε. Κατόπιν...

Ὁ Ποκοπικό τῆς ρίχνει ἀπότομα στὸν παχουλὸ σθέρκο μιὰ τρομερὴ στράκα, μουρμουρίζοντας:

— Καὶ κατόπιν... λάβε ξίνα «πεντοχίλιαρο» γιὰ τὸν κόπο σου!

Ὁ φαρμακερὸς Σκροπιὸς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς πυγμαίας καὶ μένει κάτω ἀκίνητος. Σὰν ψόφιος!

Ὁ τερατάνθρωπος Μποχάρ ἐξακολουθεῖ νὰ οὐρλιάζει καὶ νὰ κτυπιέται.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν δὲν ξέρουν τί νὰ τὸν κάνουν.

— Ἐγὼ λέω νὰ τὸν ἀλατίσουμε! τοὺς συμβουλεύει ὁ Ποκοπικό. «Ἄν τὸν ἀφήσουμε ἔτσι, θὰ μᾶς... μυρίση!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ συντρόφισσά του ἐπιμένουν νὰ τὸν σκοτώσουν:

— Πρέπει νὰ λείψῃ, μιὰ γιὰ πάντα, αὐτὸ τὸ τέρας, ἀπ' τὴ Ζούγκλα! Ἄν τὸν ἀφήσουμε νὰ ζήσει, θάμαστε ὅ-

πεύθυνον γιὰ τοὺς ἄμοιρους ἰθαγενεῖς ποὺ θὰ σπαράξῃ στὰ δόντια του...

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ ἔχουν ἄλλη γνώμη:

— Ὅχι! Ἄς μὴ τὸν σκοτώσουμε! Καλύτερα νὰ θροῦμε κάποιον τρόπο νὰ τὸν κάνουμε νὰ μὴ μπορῇ πιά νὰ βλάψῃ κανέναν!

Ὁ νάνος ἐνθουσιάζεται:

— Μπράβο! Συμφωνῶ! ἱατὶ νὰ τὸν σκοτώσουμε; Μάννα τὸν ἔκανε κι αὐτὸν τὸ φουκαρά. Ἐγὼ λέω νὰ τοῦ κόψουμε μόνο τὸ λαιμό. Γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ... καταπίνῃ τοὺς ἀραπάδες!

Ἀλλοίμονο! Ὁ Ποκοπικό δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του.

Ἀγριοὶ ἀλαλαγμοὶ σκίζουν ξαφνικὰ τὸν ἀέρα! Καὶ ἀμέτρητοι καννίβαλλοι φθάνουν τρέχοντας...

Εἶναι τὰ μαῦρα «Φαντάσματα τοῦ Μποχάρ. Γυρίζουν στὴ Ζούγκλα ψάχνοντας νὰ θροῦνε τὸ χαμένο Ἀρχηγό τους.

Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρζάν, μαζὶ μὲ τίς δυὸ ἀτρόμητες γυναῖκες, χύνονται ἀτρόμητοι. Παλεύουν μαζὶ τοὺς σὰν λυσσασμένα λιοντάρια.

Τρομακτικὴ μάχη ἀρχίζει...

Ὁ Μποχάρ οὐρλιάζει δαιμονισμένα! Τὸ ἴδιο οὐρλιάζουν καὶ οἱ μαῦροί του! Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Γκαοῦρ θγάζουν τίς τρομακτικὲς κραυγές τους! Ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμποῦ ξεφωνίζουν ἄγρια! Μεγάλο κακὸ καὶ πανδαιμόνιο γίνεται...

‘Ο Ποκοπίκο τραβάει από
τὸ μπράτσο τῆ Χουχού:

— Πᾶμε, μωρὴ Μαμζέλ.
Θὰ μᾶς... ξεκουφάνουνε!

— Γιατί χρυσό μου; Δὲν θὰ
μείνης νὰ τοὺς σφάξης;

— “Οχι! Προτιμῶ νὰ δώσω
... τόπο στὴν ὀργή!

Τὸ μεγάλο μακελειὸ συνε-
χίζεται. Ὅμως οἱ ἀραπάδες
εἶναι πολλοί. Οἱ «δικοί μας»
δὲν μποροῦν νὰ τὰ θγάλουν
πέρα. Ἀρχίζουν νὰ ὑποχω-
ροῦν. Ὡσποῦ τέλος, τὸ θά-
ζουν στὰ πόδια! Φεύγουν γιὰ
τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρα-
κλας» τρέχει πρὸ μπροστὰ
ἀπ’ ὅλους, ξεφωνίζοντας
θριαμβευτικά:

— Δὲν σᾶς τάλεγα ἐγώ;
“Αν τὸν σφάζαμε, θὰ ‘τανε
τώρα... σφαγμένος!

Λεύθεροι πιά οἱ κανίβα-
λοι, κόθουν μὲ τὰ μαχαίρια
τοὺς τὰ χορτόσχοινα. ‘Ο
Μποχάρ πετιέται ἀμέσως ὀρ-
θός. Καὶ ἀρπάζοντας τὸν
ναρκωμένο Σκροπιό του, δια-
τάζει:

— Ἀκολουθήστε με! Θὰ
πᾶμε νὰ χτυπήσουμε τὴ σπη-
λιά τοῦ Ταρζάν. Εἶμαι βέβαι-
ος πὼς αὐτός εἶναι ὁ ἀρχη-
γὸς τῶν ψευτοβρυκολάκων.
Ἐκεῖ θὰ τοὺς πιάσουμε ὅ-
λους!

Καὶ ξεκινᾶνε τρέχοντας.
Κυνηγᾶνε μὲ μανία τοὺς
μεταμορφωμένους σὲ βρυ-
κόλακες ἀντιπάλους τοὺς.

‘Ο Τερατάνθρωπος οὐρλιά-
ζει κάθε τόσο:

— Σταθήτε σκυλιά! Κανέ-
νας δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ
δόντια μου! “Ολους θὰ σᾶς
φάω! “Ολους!

Ἡ Χουχού, καθὼς τρέχει
νὰ σωθῇ, ψιθυρίζει:

— Καλὲ εἶδατε ὄρεξι ποῦ
τὴν ἔχει, τὸ χρυσό μου; Φτού
του νὰ μὴν ἀθασκαθῇ!

‘Ο Ποκοπίκο τρέχει πλαῖ-
της. Οἱ τεράστιες πατοῦσες
κτυπᾶνε στ’ αὐτιά του. Καὶ
ἀλαφιασμένος, καθὼς εἶναι,
σκάκει τ’ ἀπαραίτητο στιχάκι:

«Πόδια μου, πόδια, πόδια
(μου,

τῶν ποδαριῶν μου πόδια!

Τρεχάτε κ’ ἡ ψυχούλα μου
παγαίνει γιὰ τὴν... Κού-
(λουρη!»

Ἡ Χουχού γελάει:

— Λάθος, γλύκα μου! Δὲν
πάει, δὲν πάει!

‘Ο νάνος μурμουρίζει:

— Τί δὲν πάει; Ἀφοῦ.....
πῆγε κι ὅλας στὴν Κούλου-
ρη!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Ποιὸς νὰ εἶναι ἄραγε

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ θριαμβευτικὰ σὲ δόλοκληρη τὴν
Ἑλλάδα ; Αὐτὸ θὰ μάθετε τὴν ἐρχομένη ΠΕΜΠΤΗ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

εἶναι ἡ πιὸ καταπληκτικὴ καὶ συναρπαστικὴ περι-
πέτεια ἀπ' ὅσες ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέϊν στὴν Πέρα Ζούγκλα Τὸ
τραγικὸ κυνήγι τοῦ θησαυροῦ. Μονομαχία Νταμ-
ποῦχ καὶ Μποχάρ. — Ἡ ἀπαγωγή τῆς «Γόησσας» —
Ἐπίθεση τῶν πεινασμένων λύκων. — Ἐνα θεριὸ στὸ
κλουβί ! — Οἱ κεραυνοὶ τῆς Τζέϊν !

ΜΟΝΑΧΑ ΟΣΟΙ ΕΧΟΥΝ

δυνατὴ καρδιά νὰ διαβάσουν τὸν

ΗΡΩΑ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

Γραμμεῖον ἀπὸ τὸν **ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ**

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν καθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέσου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἔκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγέλ'σι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ « ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ »

Τις γράφει ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΦΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. [redacted]